



TO ACCEPT THEIRS, TO MAKE IT MINE,
TO WISH IT FOR MYSELF

Liv Bugge

Eidsberg
fengsel

Ullersmo

Eidsberg
Prison

Ullersmo

Innhold	Content	Introduksjon	07
		Introduction	19
		Verk	
		Works	
		U Ullersmo	33
		E Eidsberg	129
		Dialoger	209
		Dialogues	233
		Lesning	255
		Reading	255

NO

Introduksjon

Introduction

Elin Maria Olaussen
 Karen Christine Tandberg
 Kuratorer for prosjektet

Fengsler er samfunnets mest lukkede offentlige bygg. Her er det få andre enn innsatte og ansatte som får tilgang. De innsatte blir skjermet for verden utenfor i en kortere eller lengre periode, og majoriteten av befolkningen er avskåret fra det som foregår innenfor fengselsmurene.

Denne boken er laget for å sirkulere både innenfor og utenfor disse murene, og inngår som en del av kunstverket *To accept theirs, to make it mine, to wish it for myself* av Liv Bugge. Kunstverket er utviklet og produsert i regi av KORO, Kunst i offentlige rom i anledning opprettelsen av to nye forlegningsbygg ved Eidsberg og Ullersmo fengsler.

Hvert av disse byggene inneholder 96 fengselsceller og er utformet etter samme modulsystem. Fengselet på Eidsberg er fra 1860-årene, og var opprinnelig et lite fengsel med 17 innsatte. Utvidelsen og ombyggingen til over 102 plasser har gjort at fengselet i dag i stor grad oppfattes som nytt. Ullersmo fengsel ble opprettet i 1970, og hadde plass til 190 innsatte. Med det nye bygget har også Ullersmo gjennomgått en vesentlig forandring.

Kunst i et fengsel aktualiserer en rekke etiske problemstillinger. Ifølge den franske filosofen Michel Foucault er det moderne samfunnet basert på disiplinering, og dette finner sitt mest fortettede uttrykk i fengselet. I *Overvåkning og straff: Det moderne fengsels historie* (1975) tar Foucault opp fengselsvesenets utvikling som bakgrunn for det han kaller "det disiplinære" samfunn eller overvåkingssamfunnet. Kriminalomsorgen har gjennomgått flere faser siden Foucault gjorde sin analyse, men hovedelementet er fortsatt gjeldende: de innsatte er underlagt fengselets disiplin.

Så hvordan velge ut kunst til et offentlig rom der publikum ikke befinner seg frivillig? I oppgaven med å kuratere inn kunst til Eidsberg og Ullersmo fengsler var det viktig for oss at kunsten ikke skulle oppleves som en tilleggsstraff. På befaring i Ullersmo fengsel våren 2016 ble vi gjort oppmerksomme på kunst som enten var skadet, fjernet eller direkte ødelagt. Unntaket var de store veggmaleriene fra åttitallet i kulverten, som fremdeles var intakte. Disse

er laget av en innsatt som under en lengre dom fikk utfolde seg og utsmykke store deler av veggene i undergangen som leder innsatte fra cellene til skole eller arbeid hver dag. En del av dette arbeidet ble utført i samarbeid med andre innsatte. De fleste som bidro den gangen soner ikke på Ullersmo i dag, men maleriene får likevel være i fred. Erfaringen vi gjorde oss denne dagen bekreftet våre antagelser om at det i utvelgelse av kunst til disse byggene, var spesielt viktig at kunsten innebar dialog eller deltagelse fra innsatte.

Mange innsatte opplever fengselsoppholdet som tap av sosiale nettverk og mangel på muligheter til å opprettholde sosial identitet. På Ullersmo og Eidsberg fengsler soner rundt 70 ulike nasjonaliteter under samme tak, noe som gir utfordringer knyttet til språk, kommunikasjon og kulturforståelse. Her sitter også innsatte uten tolk til eget morsmål. Det sto klart for oss at vi ønsket at kunsten skulle bidra til refleksjon rundt disse temaene.

Vi bestemte oss for å avholde en lukket konkurranse med noen føringer. Vi ønsket at kunsten skulle ta hensyn til innsattes hverdag og minimere opplevelsen av maktovergrep uten at kunsten skulle gjøres instrumentell. Vi ville også at kunstprosjektene skulle kommunisere med de innsatte, involvere de innsatte eller skape sosiale, relasjonelle situasjoner. I tillegg oppfordret vi til at kunstprosjektene skulle ta utgangspunkt i og undersøke språk og koder i vid forstand. Noen føringer fra Statsbygg og Kriminalomsorgen lå også til grunn. Kunsten skulle være fri for religiøse symboler og ikke virke støtende. Den måtte være fastmontert og ikke kunne brukes som våpen, oppfordre til hærverk eller utgjøre noen form for risiko for de ansatte.

Liv Bugges arbeid *To accept theirs, to make it mine, to wish it for myself* tar ikke bare hensyn til eller svarer på disse føringene. Det vokser i tillegg ut fra en kunstnerisk praksis der undersøkelser av ulike former for maktrelasjoner og utenforskap har vært sentrale. Bugge ser utenforskap som et potensielt mulighetsrom. I hennes tidligere arbeider forstyrres gjerne grensen mellom fortid og nåtid, fakta og fiksjon, og mellom gjerningsperson og offer. Undersøkelser av aggresjonens både konstruktive og destruktive sider er en gjennomgående tematikk i Bugges kunstnerskap.

Oppdraget for KORO sammenfalt med Liv Bugges pågående Phd *The Other Wild* ved Kunsthøgskolen i Oslo (KHIO), der hun tidligere blant annet hadde igangsatt en workshop med innsatte i Oslo fengsel. I så måte hadde hennes kunstneriske forskning allerede ledet henne inn bak murene.

I *To accept theirs, to make it mine, to wish it for myself* tar Bugge utgangspunkt i tanken om språkliggjøring gjennom berøring og kroppens nedtegnelser. Kunstprosjektet er omfattende og

består av flere elementer. I begge fengslene er det tilsammen innfelt 76 bronseavstøpninger, fordelt rundt om i byggene. Prosessen bak disse avstøpningene er en viktig del av verket. Sammen med innsatte i fengslene, har Bugge lett frem og gjort avstøpninger av slitasje, hærverk og innrissinger i veggene fra tidligere innsatte. Videre er avstøpningene plassert tilbake i form av positive eller negative bronseavstøpninger. Gjennom dette arbeidet undersøkes konfrontasjoner som har oppstått mellom kroppen og fengselets overflater, og merkene dette har etterlatt seg. Ved å notere og avstøpe disse avtrykkene nedskriver Bugge noe som ligner et eget språk. Det er et slags arkeologisk arbeid som viser tidligere innsattes aggressive utfall, nedskrevne meninger, eller rett og slett spor etter slitasje fra å for eksempel ha sittet på en viss måte over tid. Dermed gis disse uttrykkene, som ellers ville blitt visket ut, verdi. Avtrykkene blir foredlet gjennom å bli plassert tilbake som monumenter istedenfor å fjernes. Abstraheringen og opphøyelsen av disse ikke-verbale ytringene gir oss muligheten til å se dem som en form for kommunikasjon og reflektere over hva som ligger bak handlingene.

På Ullersmo pågikk denne sporingen gjennom 2017 med en varierende gruppe innsatte. Sammen lette de etter hvordan tidligere innsatte hadde skrevet seg inn i fengselets kropp. Det ble også laget en 16mm-film basert på en workshop, hvor de i samarbeid med danseren Brynjar Åbel Bandlien utforsket hvordan fengselets hverdagsrutiner skriver seg inn i deres kropp.

I forbindelse med nedleggelsen av Oslo fengsel har innsatte og ansatte fra Oslo flyttet over til Eidsberg og Ullersmo. For å bringe noe av historien videre til det nye fengselet har Bugge sporet sår og skader fra celler i Oslo fengsel og laget bronseavstøpninger som har blitt plassert samlet i fengselet på Eidsberg. Bugge har valgt å gi bronseavstøpningene en patinert, matt overflate. Om mange tar på dem, vil bronzen bli polert og blank. Slik tar kunstverket ikke bare vare på spor etter tidligere innsatte, men vil også bli merket av kontakt med nye hender.

I luftegårdene til de respektive fengslene har Bugge fått støpt to varmevegger. Overflaten holder 34 grader, samme temperatur som menneskehud. Det går ikke an å se på veggen at den er varm, men når en lener seg inntil den, kjennes det som om veggen gir en berøring tilbake, med varmen som fra et annet menneske. To til tre personer kan stå inntil veggen samtidig, og kan slik oppleve en felles varme uten å røre hverandre.

I tillegg til å fungere som en guide til bronseavstøpningene, samler denne boken også tekster av innsatte. Disse er utarbeidet i dialog med Sara Orning og Ingvil Hellstrand fra Monsternetverket.

Liv Bugge har også bidratt med en tekst. Boken vil bli distribuert utenfor fengslene og ligge på hver av de 292 cellene som i dag utgjør den totale kapasiteten ved Eidsberg og Ullersmo.

Liv Bugge (1974) er utdannet ved Kunsthøyskolen i Oslo og Higher Institute for Fine Art i Belgia. Hun har jobbet med en rekke medier med hovedvekt på video. Hennes Phd ved KHIO som avsluttes høsten 2018, undersøker normative strukturer innenfor den skandinaviske velferdsstaten og hva legemliggjørelsen av slike kontrollmekanismer og reguleringer gjør med det moderne subjektet. Bugge undersøker her det hun kaller strukturell magi; hvordan det paranormale eller det som kan kalles bortenfor det normale opptrer i strukturer. Både som normative strukturer inni oss, tillærte holdninger til normalt og ikke normalt og det som gjennomsyrrer systemet vi lever i. Bugge ser i denne sammenhengen på fengselet som et strukturelt forsvinningsnummer, et slags tryllenummer der samfunnet midlertidig tryller folk bort.

"Yet, what is their violence compared to mine, which was to accept theirs, to make it mine, to wish it for myself, to intercept it, to utilize it, to force it upon myself, to know it, to premeditate it, to discern and assume its perils? But what was mine, willed and necessary for my defense, my toughness, my rigor, compared to the violence they underwent like a malediction, risen from an inner fire simultaneously with an outer light which sets them ablaze and illuminates us?"

(The Thief's Journal, Jean Genet, 1949)

OSLO, 4. JULI 2018

Liv Bugge

Jeg kommer inn på Ullersmo på befaring høsten 2016. Jeg passerer via skanning og metalledetektorer, ID-sjekk og hilsninger, gjennom muren som så fint krummer seg inn over fengsels-plassen som en grå vinge. Den minner meg, med sin ru betongoverflate, om andre murer, andre sjekkpunkter, andre grenser. Muren markerer et skille, og vakta en portal mellom det ene og det andre, til noe annet. Når jeg passerer gjennom fengselsvakta tenker jeg at det føles som på flyplasser; jeg kan bare bevege meg i én retning. Plagg tas av, førerkort og mobiltelefon legges igjen, og litt etter litt er jeg i et transittområde, langt borte fra der jeg kom inn, selv om det bare er snakk om noen meter.

Her forsvinner vi inn, bort fra hjemmet, gatene, skogene, internettet. Innenfor muren i kortere eller lengre perioder, ingen mobiltelefon, ingen datamaskin, ikke et kamera, følelsen av å være overlatt i hendene på noen andre, noe annet. Hva om jeg ikke kan språket der jeg kommer?

En berøring; en hammer slår i bordet. Hånden som holder hammeren tilhører en dommer. En juridisk status endres, den tiltalte dømmes til fengsel, men har kanskje allerede vært borte fra samfunnet en stund, kanskje sittet år i varetekt.

Forsvinning

Magi

Stillhet

To accept theirs, to make it mine, to wish it for myself er tittelen på kunstprosjektet jeg har jobbet med, sammen med ansatte og innsatte på Ullersmo og Eidsberg fengsler. Prosjektet har jeg gjort på oppdrag fra KORO, Kunst i offentlige rom, den statlige institusjonen for produksjon og forvaltning av offentlig kunst i Norge. Det er i anledning oppføringen av to nye fengselskropper, en på Eidsberg og en på Ullersmo, og nedleggingen av Avdeling A, Botsen ved Oslo fengsel, at jeg har fått dette oppdraget. Men det er ikke første gang jeg har jobbet med fengsel. I forbindelse med forskningen

min ved Kunsthøgskolen i Oslo, har jeg sett på om noen strukturelle prosesser i vårt sekulariserte demokrati kan forstås som magiske praksiser, og fengselet har vært en institusjon jeg har undersøkt.

Det vi tenker på som magisk praksis i europeisk sammenheng preges av retorikk og ritualer med transformativ hensikt, kanskje ikke helt ulikt en rettergang. Etter for- og motargumenter, har dommeren med sin berøring av bordet med hammeren transformativ makt (Graver, 2008). Den tiltalte kan etter dette få sin juridiske status endret; fra vanlig borger til statens eiendom i et gitt tidsrom. I forlengelsen av rettslokalets ritual, kan fengselet ses som et paranormalt fenomen (Davies, 1998), der folk forsvinner «para», (fra gresk: ved siden av) den normale verden. Fengselet fungerer som et magisk forsvinningsnummer.

Ved den første befaringen på Ullersmo er det vanskelig å få overblikk over området, brakkene ligger tilsynelatende stille og øde. Ingen mennesker er å se, foruten en og annen betjent. De rundt to hundre innsatte er ikke synlige. Jeg blir overrasket over noe så luksuriøst som et svømmebasseng i luftegården, og blir fortalt at det er et vannreservoar i tilfelle brann. Vi går gjennom avdelinger som er stengt for oppgradering. Noen skal få eget toalett på cella, slik at de kan gå på do i løpet av innlåsingsperioden mellom halv ni på kvelden og sju om morgenen. Vi går ned under jorden, i kulvertene – tunnelsystemet der de innsatte beveger seg mellom avdeling og jobb, helse, besøk, bibliotek, butikk, trening eller skole. Kulvertene er dekorert med fantastiske, enorme veggmalerier, et kollektivt arbeid ledet av en enkelt innsatt en gang på åttitallet. Representanten fra fengselsledelsen forklarer at dette er den eneste kunsten som har fått være i fred på Ullersmo. Vi fortsetter nedover kulverten mot Post 2 og 3 med sine en gang hvite vegger. Jeg blir vist en rekke hull, nærmest kratre i veggen etter bolter som er revet ut. Det har vært montert kunst der; store trepaneler på veggen, man kan se skyggene av dem i den eldre veggmalingen. Vi blir fortalt at det meste av kunsten som er blitt forsøkt montert i fengselet enten er flerret opp eller revet ned. Jeg tenker to ting: om jeg skal gjøre noe her, må det være deres like mye som mitt. De må føle eierskap til kunsten. Kunst som plasseres i fengsel, kan lett bli en ekstra straff, det blir enda et påtvunget element øynene ikke unnslipper. Det andre jeg tenker mens jeg går i tunnelen, er at kunsten som er revet ned, selve det som er igjen, skyggen i malingen, kratrene etter boltene som er revet ut, det er det som er kunsten. Det er et utsagn som for meg snakker tydeligere enn hva enn som hang der tidligere.

Jeg lar fingrene løpe over hullene i veggen, lar berøringen lese dybde, materiale, kanter, linjer og flater. Veggen er som et utstrakt

ark, og som en grense, lik muren utenfor. En membran, nesten som hud. Fengselskroppens hud.

Jeg begynner å se etter flere spor og historier i veggene, på møblene. Merker, eller kanskje tegn, berøringer, utført med hensikt eller ikke, av folk som har passert langs disse flatene før oss. Øyne og fingre leter i veggene etter konfrontasjoner, slitasje, innrissinger. En person har sittet i en stol og vippet mot celleveggen, dag etter dag. I en litt tykk, avrundet strek skriver tyngden av kroppen seg inn i veggen. Litt etter litt påføres fengselskroppen en mengde små arr; nedtegnelser like uønsket i fengselet som kriminaliteten er i storsamfunnet. Sammen med en liten gruppe innsatte begynner jeg et sporingsarbeid, det er et kollektivt arbeid, et historisk arbeid, det er et kroppsarbeid, vi sporer tegn på liv, vi spør streker, hull og tegninger som sier at her har det vært noen, mange, mengder av kropper før oss; hvem er dere?

Sammen med gruppen av innsatte lager jeg avstøpninger i silikon av merkene. Så tar jeg dem med hjem, lager former, støper dem om, lager nye støpeformer på bronseverkstedet. Så smeltes voksen ut, bronzen helles inn, og jeg sitter igjen med et avtrykk i bronse. Denne bronzen monteres tilbake i veggene i fengslene.

I min rundgang på Oslo fengsel våren 2017 går jeg fra celle til celle. Jeg er sluppet inn av vakta, og er innelåst på avdeling B3. Fengselet er i ferd med å stenges og avdelingen er tom. Alle celledørene er åpnet slik at jeg kan gå inn og «avlese» dem. Siden Eidsberg fengsel fra før var et lite fengsel med bare 17 innsatte, har jeg valgt å ta med en del av historikken fra Oslo Fengsel til Eidsberg. Historikken flytter sammen med hundre innsatte og hundre ansatte. Nesten ingen av cellene på avdeling B3 har slette vegger, de er ruglete, gamle murvegger. Nesten en halvmeter tykke. Jeg ser for meg at de er bygget av kampesteiner, og at det er steinkroppen jeg kjenner bule ut av veggen her og der. Luften er varm og tett, og jeg forsøker å sette opp de små vinduene i cellene på hver side av fellesarealet slik at det blir gjennomtrekk. Men de står ikke åpne lenge før duene forsøker å ta seg inn. I en celle er «MUTE» risset inn på skapdøren. I en annen celle er det et hull på størrelse med en femkroning over vasken. Jeg vet ikke hvor langt inn i veggen det går, og om noen en gang har drømt om at det skulle gå igjennom til cellen ved siden av.

På Ullersmo senere den sommeren, går jeg gjennom avdelingene og cellene på Post 3 sammen med Marius, som har vært med meg i alt arbeidet jeg har gjort på Ullersmo, og gangguttene på avdelingen hans på Post 2. Vi snakker mest om forholdene i fengselet. Det er varmt, 30 grader på cellene, og bare en times lufting ute om dagen. Sola står og steiker på mursteinsbyggene fra søttitallet.

Luften er tjukk av varmen etter år med dårlig ventilasjon. Ganggutten er opptatt av å snakke om tilleggsstraff. Han sier at straffen hans er frihetsberøvelse, men hva med alle tilleggsstraffene? Mangel på frisk luft, bevegelsesrom, bare ett besøk, én telefon i uka, og så videre. På en cellevegg er det skrevet «pen tyv». Vi smiler.

Albania, Tøyen, Somaliland, Bjølsen, Beograd, Grünerløkka, Holmlia, Furuset, Lille, Tunisia, Moss, Tsjetsjenia, Fredrikstad, Syria 2012, Eritrea, Kroatia, Pristina ... de finnes her i fengselet; risset inn i vegger og møbler. Inne i et klesskap finner vi Romania skrevet med blå kulepenn. I en skuff finner vi både Kenneth og Albania.

Noen måneder senere, i november, har danseren Brynjar Åbel Bandlien og jeg en workshop med noen innsatte på Ullersmo. I arbeidet med å spore fengselets overflater, har vi sett på hvordan de tilsynelatende usynlige opphavspersonene har skrevet seg inn i fengselets overflater. Nå skal vi jobbe med hvordan fengselet skriver seg inn i de innsattes kropper. Flere av deltagerne på workshopen er langtidsinnsatte, og de forteller at det som hjelper dem med å ha en levelig hverdag i fengselet er rutiner, å til enhver tid vite hva de skal gjøre. De går på skole, trener, skriver. Jeg er interessert i hvordan fengselet setter sitt merke i deres kropper eller bevegelser. I luftegården går det mot klokka, til høyre ut av døra, alltid mot høyre, i alle fengsler. Som et kollektivt forsøk på å gjøre motstand mot tiden. Hvordan påvirker cellen, med sine 6-8 kvadratmeter, vegger og møbler, hvordan de innsatte beveger seg? Størrelsen og utformingen av cellen tilsier at de fleste innsatte ikke sitter, men ligger i fengsel (Ugelvik, 2011). Rutiner, bevegelsesmønstre, å gå fort, å gå sakte, å stå helt stille, å stå bak betjentens rygg, å sparke i grusen, å knipse med fingrene, å le, å vippe på stolen, å nekte å spise, å spise lavkarbodiett, å skrive dikt. Det pålagte rutinemessige livet er en del av straffen ved å sitte i fengsel, men i alle disse handlingene ligger også muligheten for motstand og å gjøre ting annerledes. De innsatte insisterer på sin tilstedeværelse, på å skape seg selv og sin frihet mellom, innenfor eller til og med forbi Systemets rammer. (Mange innsatte omtaler Systemet som person, derav egennavnform i denne teksten).

På Eidsberg møter jeg en gruppe innsatte, vi skal jobbe sammen, lage 16 mm-film. De er unge, og de har korte dommer. Til forskjell fra dem som sitter på lange dommer på Ullersmo kjennes det som de ikke er i fengsel, men på vei ut. Vi jobber sammen i flere dager. En av dem, M, er i konstant opposisjon, men møter opp hver gang. Han spør hvorfor, hva får de selv igjen for å være med på dette? Jeg har ingenting annet å tilby enn samvær, opplevelsen, og det å ha navnet sitt på et kollektivt arbeid i fengselet, for jeg har ikke lov til å lønne dem. Jeg vet ikke om dét egentlig er nok for ham, men han

dukker opp. Jeg blir urolig av ham; han pirker hele tiden i det jeg sier, prøver å posisjonere seg, lar meg aldri slappe av. For det er forskjell på oss. Jeg kan gå, de må bli. Jeg er lønnet, de er ikke. Likevel er han en av de jeg er mest glad for at er der. Han viser oss hvordan han psyker ut vaktene. Han stiller seg i blindsonen deres, hoster litt, sparker i grusen, knipser med fingrene. Ingen får slappe av i konformiteten sin i nærheten av ham.

I Oslo fengsel, Avdeling A, finner jeg i en celle en rekke figurer tegnet opp med blyant, noen som spiller ball, dyr, mennesker som står ved siden av hverandre, månen. Ved siden av tegningene står denne teksten, også skrevet i blyant:

«Fuck your human right.

You forget 1 million of you, immigrate because of starving.
Now I came here for help, but you put me in prison for 7 months. Shame on your law, Shame on your police, I never forget your humanity, shame on your parliament.»

Jeg stopper opp, noterer dette ned. Her har ikke bare den innsatte satt sitt spor, markert sin egen eksistens, men han henvender seg direkte til meg. En forbannelse kastes tilbake på oss, de ikke-dømte, skam på vårt Storting, politi og lovverk. «I never forget your humanity», denne setningen kjennes som selve brodden i forbannelsen, den snur på bildet av vår reformativ humanisme, sier at når og om vi erkjenner, vil vi se at det er vi som er forbryteren, ikke han. Teksten på veggen blir som en remytologisering, konstruksjonen eller illusjonen av vår virkelighet trer et øyeblikk tydelig fram foran meg, der dette «never forget your humanity» blir et minne med negativt fortegn.

Noe av det første som skjer når man kommer inn i et fengsel som straffedømt eller varetektsfengslet er at man gis et nummer. Som et ledd i forsvinningsnummeret reduseres navn og person til nummer, en dehumaniserende praksis og et klassisk maktgrep. Likevel la jeg merke til at det brukes navn i fengselet på daglig basis, i interaksjoner mellom betjenter og innsatte, en slags rehumanisering i dagliglivet. Maktstrukturen kan likevel spores; Mens de innsatte stort sett tilsnakkes/tiltales ved/snakkes til på fornavn, tiltales de ansatte ved etternavn. Men i beslutningsprosessene til Systemet er de innsatte bare numre.

Siden jeg begynte å gjøre kunst har aggresjon vært min «fuel for the fire». Jeg var sint, og brukte sinnet mitt inn i kunsten. Sinne ble til kraft. Denne kraften har brutt ned og åpnet opp bilder jeg har fått innprentet, gjennom skolen og normer; bilder på hvordan verden skal være, henger sammen, og om hvordan jeg eller andre skal

EN

Introduction

være og leve. For meg har kunsten vært en måte å kanalisere denne kraften, motstanden, som sier jeg vil ikke gjøre, jeg er ikke den dere vil at jeg skal være. Og åpne opp for noe annet. Jeg ville snakke om en dårlig samvittighet som noe som ikke er min, men plassert i meg, som en egen politimakt. Jeg var i opposisjon mot den verdenen som ønsket å begrense meg. Den verdenen som lik en slange ålte seg inn i meg med sine modale hjelpeverb og sa burde, skulle, måtte. Kunsten har gitt meg friheten til å gjøre på min måte. Finne mitt eget språk.

Denne boken er en guide til kunstverket *To accept theirs, to make it mine, to wish it for myself*. Vi har samlet et utvalg av de ytringer som et utall kropper har skrevet i fengselets overflater over et ukjent tidsrom. For meg handler verket om språkliggjøring, og om det som skrives inn i kroppen. Det handler om den motstand kroppene har skrevet inn i fengselskroppens overflater.

Denne motstanden er en synliggjøring av personer som er strukturelt usynliggjort, den tegner et eget språk, et uttrykk for handlingsfrihet og både destruktiv og kreativ uttrykks- og forestillingssevne innenfor ufriheten fengselet representerer. Hva gjør du når verden elsker uten deg? Om den normale verdenen begynner og slutter i fengselets vegger, gir berøringen eller konfrontasjonen en kontakt i miniatyr.

Alle tegn vi har sporet og avstøpt, er nå støpt i bronse og plassert tilbake i fengselsveggene. Filmen finnes på DVD (og ligger bak i denne boken om du fant den på en celle). Da jeg for et par dager siden sto foran veggen på Eidsberg der alle tegn, innrissinger og hull fra Oslo er støpt inn, ble jeg forbløffet over hvordan de tilsammen utgjør en tekst. En etter polering skinnende tekst skrevet av magiske kropper. Usynlig for verden, bare for dere.

Til Benjamin, Claudiu, Haagi, Mantas, Marius, Tommy, Jatt, Jørn, M, Jimmy, Tommy Ø., Per Erik og Umit, jeg har aldri jobbet med en så nydusjet gruppe mennesker. Takk for deres generøsitet, åpenhet og vilje til arbeid og deling. Jeg bærer dere med meg.

Takk til Kjetil, Laila, Eivind, Simen, Leif Arne, Bjørn og Stein Tore i Kriminalomsorgen for tilrettelegging og hjelp.

Takk til alle tidligere innsatte som har bidratt med sine større og mindre merker og kunstverk til dette arbeidet.

Elin Maria Olaussen
 Karen Christine Tandberg
 Project curators

Prisons are a society's most inaccessible public buildings. Apart from inmates and prison staff, entry is restricted to a very few people. The inmates are cut off from the outside world for periods of time depending on their respective sentences, which may be short or long. And although all of us are at risk of finding ourselves at some point in prison, most of us remain insulated from what goes on behind prison walls.

This book, which is designed for circulation both within and outside prison walls, forms part of an artwork titled *To accept theirs, to make it mine, to wish it for myself* by Liv Bugge.

The artwork was developed and produced under the auspices of Public Art Norway in connection with the construction of new cell blocks at Eidsberg and Ullersmo Prisons.

Each of these new blocks was designed using the same modular system, and each contains 96 cells. Eidsberg Prison, which was established in the 1860s, was originally a small institution with space for only 17 inmates. The expansion and refurbishment of the prison to accommodate a total of 102 inmates has resulted in what is essentially a new facility. Ullersmo Prison opened in 1970 with capacity for 190 inmates. The new building has also made significant changes to the environment at Ullersmo.

Art in a prison brings a number of ethical issues to the forefront. According to the French philosopher Michel Foucault, modern society is based on discipline, which attains its ultimate expression in prison. In *Discipline and Punish: The Birth of the Prison* (1975), Foucault discusses the evolution of the prison system, which he sees as the background to what he calls a 'disciplinary society of surveillance'. The Norwegian Correctional Service has gone through several changes since the publication of Foucault's analysis, but the essential feature of incarceration remains the same: the inmates are subject to prison discipline.

So how should we go about selecting art for a public space where members of the public are not present of their own free will? In our role as curators of art for the two prisons, we felt it important for the art not to be experienced as an additional form of punishment.

During our site visit to Ullersmo in spring 2016, we were shown examples of artworks that inmates had damaged, removed, or simply destroyed. But the murals from the 1980s decorating much of the prison's large network of underground walkways, were still intact. We learned an inmate serving a long prison sentence, had been granted permission to use his talent as a painter to decorate large areas of the walls of the tunnels through which the inmates walk every day on their way from their cells to educational or work activities. In some cases, other inmates had assisted with the paintings. Most of the inmates who helped with the murals are no longer at Ullersmo, but the murals survive unscathed. Accordingly, our site visit confirmed our initial assumption that when choosing art for these buildings, it would be particularly important to include some form of dialogue with, and/or participation by, the inmates.

Many inmates find that during their time in prison they lose their social networks and lack opportunities to retain their social identities. Ullersmo and Eidsberg Prisons house inmates of approximately 70 nationalities, which poses challenges relating to language, communication and cultural understanding. Some inmates lack an interpreter in their native languages. We were clear that we wanted the art project to contribute to reflection on these themes.

We decided to hold a closed competition with some specific guidelines. We wanted the art to take account of the inmates' everyday lives and without the art being made instrumental, to minimize a sense of power being imposed. We also wanted the art to communicate with the inmates, to include an element of inmate involvement and to foster social, relational situations. We also encouraged artists to submit projects that took as their starting points, and investigated, language and codes in the broad meanings of the words. The Norwegian Directorate of Public Construction and Property (*Statsbygg*) and the Norwegian Correctional Service (*Kriminalomsorgen*) also had some basic requirements: the art must not contain any religious symbols or offensive material; all works must be permanently fixed in place and not capable of use as weapons; and works must not be of a nature to encourage vandalism or pose any kind of risk to prison staff.

Liv Bugge's work *To accept theirs, to make it mine, to wish it for myself* does more than take account of and respond to these guidelines. The work emerges from her existing artistic practice, which centres on an investigation of forms of power relationships and outsidership. In several contexts, Bugge sees outsidership as providing opportunities. In her earlier works, we often see disruptions of the distinctions between past and present, fact and fiction, and

perpetrator and victim. An investigation of both the constructive and destructive sides of aggression is a recurrent theme in Bugge's practice. The commission for Public Art Norway coincided with Bugge's ongoing doctoral project, *The Other Wild*, at the Oslo National Academy of the Arts (KHiO), in connection with which she had previously, among other things, initiated a workshop with the inmates of Oslo Prison. Accordingly, her artistic research had already led her behind prison walls.

In *To accept theirs, to make it mine, to wish it for myself*, Bugge takes as her starting point the idea that touch and the traces left by human bodies are a form of linguistic expression. The art project is complex and encompasses several elements. 76 bronze casts were divided between the prisons and embedded in various places in the building fabric. The process of making these casts was an important component of the project. Working in collaboration with inmates, Bugge sought out, and made casts of, physical traces left by former inmates: worn or vandalized surfaces and marks scratched into the walls. These casts were then made into positive or negative bronze casts that were reinserted into the buildings. This work investigated past interactions between human bodies and the surfaces in the prisons, and the traces left behind. By recording and making casts of these traces, Bugge transcribed what could be described as a physical language. The process was a kind of archaeological project that revealed incidences of former inmates' aggression; opinions scratched into surfaces; or quite simply traces or wear resulting from, for example, a person having sat in a particular way over a long period. The project attributed value to these forms of physical expression, which otherwise would have been erased. The impressions were made precious by being reinserted into the buildings as mini-monuments, instead of being removed. The abstraction and elevation of these non-verbal expressions gives us the opportunity to see them as a form of communication, and to reflect on what lay behind them.

At Ullersmo, the search for traces continued throughout 2017, as Bugge and varying groups of inmates looked for ways in which former inmates had 'written' themselves into the body of the prison. The project also involved shooting a movie on 16mm film, based on a workshop with a group of inmates from both prisons. In collaboration with the dancer Brynjar Åbel Bandlien, the inmates investigated how the everyday routines of prison had been 'written' into their bodies.

In connection with the closure of Oslo Prison, the inmates and staff of Oslo Prison have moved to Eidsberg and Ullersmo. In

order to bring some of the history of Oslo Prison to the new prison building, Bugge also sought out scratch marks and other damage in the cells at Oslo Prison and made bronze casts that were installed as a group in Eidsberg Prison. Bugge chose to give the bronze castings a matte patina. If the bronzes are touched by many people, their surfaces will gradually become shiny. Through this process, the bronzes will come to represent not only traces of previous inmates, but also bear evidence of the touch of new hands.

Bugge also had a heated wall installed in the exercise yard at each prison. The surface of the wall is held at a constant temperature of 34 degrees Celsius. Nothing in each wall's appearance indicates that it is warm, but if you lean against it, it can feel as though the wall is returning your contact, as if another person is leaning against you. Two to three people can lean against the wall at the same time and experience a sensation of shared warmth without actually touching each other.

As well as serving as a guide to the bronze casts embedded in the walls of the two prisons, this book contains texts by inmates, which were written in collaboration with Sara Orning and Ingvil Hellstrand of Monsternetverket and a text by Liv Bugge. The book will be distributed outside the prisons, and will also be available in each of the 292 cells that today comprise the total capacity of Eidsberg and Ullersmo Prisons.

Liv Bugge (1974) studied at the Oslo National Academy of the Arts (KHiO) and the Higher Institute for Fine Art in Belgium. She has worked in a range of media, with a primary focus on video. Her PhD at KHiO, which she will complete in autumn 2018, investigates normative structures within the Scandinavian welfare state, with a focus on the effect of the personification of such control mechanisms and regulation on the modern subject. Here Bugge investigates what she calls "structural magic": how the paranormal – or what we might call the 'beyond normal' – behaves in structures. Both as normative structures within us, learned attitudes to what is considered normal and abnormal, and that which permeates the system we live in. In this context, Bugge sees prison as a structural vanishing act, a kind of conjuring trick whereby society temporarily makes people vanish.

"Yet, what is their violence compared to mine, which was to accept theirs, to make it mine, to wish it for myself, to intercept it, to utilize it, to force it upon myself, to know it, to premeditate it, to discern and assume its perils? But what was mine, willed and necessary for my defense, my toughness, my rigor, compared to the violence they underwent like a malediction, risen from an inner fire simultaneously with an outer light which sets them ablaze and illuminates us?"

(The Thief's Journal, Jean Genet, 1949)

OSLO, 4 JULI 2018

Liv Bugge

I'm entering Ullersmo Prison on a site visit in autumn 2016. After negotiating scanners and metal detectors, an ID check and greetings, I emerge on the other side of the wall that curves so elegantly, like a grey wing, over the prison yard. With its rough concrete surface, it reminds me of other walls, other checkpoints, other borders. The wall marks a divide: it guards a portal from one thing to another, to something different. As I'm going through the entry procedures, I think how this feels like an airport: I can only move in one direction. I remove my outer clothing and hand in my driving licence and mobile phone, and after a while I find myself in a transit area, far removed from the entrance, even though in fact we're only talking about a few metres' distance.

Here we vanish inside, away from our homes, the city streets, the woods, the internet. Inside the wall for the short- or long-term, with no mobile phones, no computers, not even a camera, with a feeling of having been put in the hands of others, or of something other. What if I don't know the language where I'm going?

A touch; a gavel strikes the table. The hand holding the gavel belongs to a judge. There's a shift in legal status: the accused is sentenced to prison, but may already have been away from society for a while, perhaps having served years on remand.

Vanishing
Magic
Silence

To accept theirs, to make it mine, to wish it for myself is the title of an art project I have been working on in collaboration with the staff and inmates of Ullersmo and Eidsberg Prisons.

The project was commissioned by Public Art Norway, the government body responsible for producing and curating public art in Norway. I was awarded the commission in connection with the construction of two new prison buildings, one at Eidsberg and one at Ullersmo, and the closure of Oslo Prison's Division A, popularly known as 'Botsen'. Even before this commission, I had been working

on a project involving Oslo Prison. In connection with my research at the Oslo National Academy of the Arts, I've investigated whether certain structural processes in our secularized democracy can be interpreted as magical practices, and prison is one of the institutions I've been looking at. In a European context, we think of magical practices as characteristically involving rhetoric and rituals with a transformational intent, perhaps not entirely unlike legal proceedings. After hearing the arguments for and against, the judge exercises transformational power by striking the gavel on the table (Graver, 2008). Thereafter, the legal status of the accused may be altered – from ordinary citizen to the property of the state – for a specified period. As an extension of the ritual of the court chamber, prison can be thought of as a paranormal phenomenon (Davies, 1998), whereby people vanish to a place beyond or alongside (from the Greek *para*: beside) the 'normal' world. Prison functions as a kind of magical vanishing act.

On my first site visit to Ullersmo, it is difficult to obtain a general overview of the area, and the cell blocks appear silent and deserted. There seems to be no one around, apart from one or two prison officers. The approximately 200 inmates are invisible. I'm surprised to see something so luxurious as a swimming pool in the exercise yard and am told that it is a reservoir for use in the case of fire. We walk through divisions that are closed for refurbishment. Some prisoners will get their own toilets in their cells, enabling them to use the toilet during lock-up, which lasts from eight thirty in the evening until seven in the morning. We go underground into the system of foot tunnels through which inmates move from their cells to work, to visit the medical centre, to see visitors, to go to the library, to go to the shop, to exercise or to be educated. The tunnels are decorated with vast, fantastical murals, the result of a collective project led by a single inmate at some point during the 1980s. A representative of the prison management explains that these murals are the only art to have been treated with respect at Ullersmo. The murals come to an end and we walk further into the tunnels, past walls that were originally white, towards Units 2 and 3. I'm shown a series of almost crater-like holes in the wall, where bolts have been yanked out. There used to be an artwork there: large wooden panels bolted onto the wall. You can still see a shadowy outline on the old white paint. We're told that this is the fate of most artworks installed in the prison. They get torn up or ripped off the wall. Two thoughts come into my head: if I'm going to make work here, it must be theirs just as much as mine. The inmates must feel a sense of ownership over the art. Art that is put in prisons can easily become an additional punishment – yet another

thing that's imposed and that one's eyes can't avoid. The second thing I think while I'm walking through the tunnel is that where the artwork had been torn down, what remained – the shadowy outline on the paint, the craters left where the bolts were yanked out – is in itself art. It is a statement that speaks to me more clearly than whatever hung there before.

I let my fingers run over the holes in the walls, allow my sense of touch to read the different depths, materials, edges, lines and surfaces. The wall is like an extended sheet of paper, and also a boundary, like the concrete wall that surrounds us. A membrane, almost like skin. The skin of the prison's body.

I begin to look for more traces and stories in the walls and on items of furniture. Marks, and perhaps signs, traces of contact, perhaps intentional or perhaps not, left behind by people who have passed along these surfaces before us. My eyes and fingers search the walls for confrontations, wear, scratches. A person has sat in a chair and tilted it against the cell wall, day after day. A slightly broad, rounded mark describes the weight of his body against the wall. Little by little the body of the prison gathers a mass of tiny scars: marks that are as undesirable in a prison as criminality is in the outside world. Together with a small group of inmates I begin a kind of archaeological project. This is a collective endeavour, a piece of historical research, a physical process: we look for signs of life, we look for marks, holes and drawings that tell us that someone has been here; many, masses of bodies before us: who are they?

Together with a group of inmates, I use silicone to make casts of the marks. I take the silicone casts home, make moulds from them, and use these moulds to make casts in wax. I take the wax casts to the bronze foundry, where new moulds are made. Then the wax is melted and poured out, the bronze is poured in, and finally we have casts in bronze. These bronzes are installed back in the walls of the prisons.

In my tour of Oslo Prison in spring 2017, I walk from cell to cell. I've been let in by the guards, and am locked into Division B3. The prison is in the process of closing down, and the division is empty. All the cell doors have been opened so that I can enter the cells and take 'readings' from them. Since Eidsberg Prison was previously a small facility with only 17 inmates, I have decided to take some of the history of Oslo Prison to Eidsberg. This history, in the form of cast marks, will move to Eidsberg from Oslo along with 100 inmates and 100 prison staff. Hardly any of the cell walls in Division B3 are smooth, they are old and rough, made of stone. Almost half a metre thick. I imagine that the walls are built of boulders, and that

it is the stone body of the prison that I feel bulging out of the walls here and there. The air feels warm and stuffy, and I try to prop open the small windows in the cells on either side of the common area to get some fresh air. But the windows can't be open for long before the pigeons start trying to get in. In one cell, the letters "MUTE" have been scratched into a cupboard door. In another cell, there is a hole the size of a five-kroner coin over the basin. I don't know how far it goes into the wall, and I wonder whether someone once imagined that they could get through to the neighbouring cell.

At Ullersmo later that summer, I walk through the divisions and cells in Unit 3 along with Marius, who has accompanied me in all the work I've done at Ullersmo, and another prisoner assigned to help with everyday tasks in Marius's unit, Unit 2. This other prisoner is called Chris. We talk mostly about conditions in the prison. It is hot, 30 degrees in the cells, and the prisoners are only allowed outside for one hour each day. The sun burns down on the 1970s brick buildings. Already stuffy from many years of poor ventilation, the heat makes the air even stuffier. Chris wants to talk about additional punishments. He says that his punishment is deprivation of liberty, but what about all the additional punishments? Lack of fresh air, cramped surroundings, only one visit and one phone call each week, and so on. In one cell, someone has written *pen tyv* ('pretty thief') on the wall. We smile.

Albania, Tøyen, Somalia, Bjølsen, Beograd, Grünerløkka, Holmlia, Furuset, Lille, Tunisia, Moss, Chechnya, Fredrikstad, Syria 2012, Eritrea, Croatia, Pristina ... all these places are here in the prison, scratched into walls and furniture. Inside a wardrobe we find *Romania*, written in blue ballpoint pen. In a drawer we find *Kenneth and Albania*.

Some months later, in November, the dancer Brynjar Åbel Bandlien and I hold a workshop with some inmates at Ullersmo. During my work with prisoners looking for traces and marks on surfaces in the prison, we had seen how apparently invisible people had written their identities into the surfaces of the prison. Now we will work on how the prison writes itself into the bodies of the inmates. Several of the participants at the workshop are serving long sentences, and they explain how having routines, the feeling of knowing at all times what they are doing next, helps them cope with everyday prison life. Some of these routines are productive: they undertake educational activities and physical training; they write. I'm interested in how prison in one way or another puts its mark on their bodies or movements. In the exercise yard, for example, people walk anticlockwise, turning right out of the door. It's the same in every prison, everyone always turns right. Like a collective attempt to resist

time. How does the layout of a cell, with its floorspace of six by eight meters, its walls and furniture, affect how the inmates move? The size and layout of a cell suggest that most prisoners lie down, rather than sit, in prison (Ugelvik, 2011). Routines, patterns of movement, walking fast, walking slowly, standing completely still, standing behind the officer's back, kicking the gravel, snapping your fingers, laughing, tilting your chair, refusing to eat, eating a low-carb diet, writing poetry. A life dominated by compulsory routines is part of the punishment imposed by a prison sentence, but in all these actions there are also opportunities for resistance and doing things differently. The inmates insist on being present, on creating themselves and their freedom between, within or even beyond the framework imposed by the System. (Many inmates refer to the System as a person, which is why I refer to it as a proper noun in this text).

At Eidsberg I meet a group of inmates. We will work together to create a movie shot on 16mm film. They are all young, all serving short sentences. Unlike the inmates serving long sentences at Ullersmo, it feels as though these prisoners aren't in prison, but are on their way out. We work together for several days. One of them, M, is constantly antagonistic, yet turns up for every session. He asks, why are we here? What will we get in return for taking part? I have nothing to offer other than time spent together, the experience itself, the chance to have his name on a collective project in the prison. I am not allowed to pay them. I don't know if this is really enough for M, but he turns up. He makes me uncomfortable, sneering at everything I say, trying to position himself in ways that makes me edgy, never allowing me to relax. Because there is a difference between us. I can leave, they must stay. I'm being paid, they aren't. Even so, he is one of the prisoners I am most pleased to have there. He shows us how he psychs out the guards, or the officers, as they are known. He puts himself in their blind spots, coughs quietly, kicks the gravel, snaps his fingers. No one can relax in their conformity when he is nearby.

In Division A at Oslo Prison, I find a cell with a number of pencil drawings: people playing ball, animals, people standing side-by-side, the moon. Next to the drawings I read this text, also written in pencil:

"Fuck your human right.
You forget 1 million of you, immigrate because of starving.
Now I came here for help, but you put me in prison for 7 months. Shame on your law, Shame on your police, I never forget your humanity, shame on your parliament."

I pause and write down these words. This isn't simply an inmate leaving a trace, a marker of his own existence. Instead, he is calling on me directly. A curse is being hurled back at us, the people not yet convicted, shame on our parliament, our police, and our legal system. "I never forget your humanity", this sentence feels like the real sting in the curse. It upends our ideas about our reformatory humanism, saying that if and when we acknowledge the truth, we will see that we are the perpetrators, not him. The text on the wall becomes a kind of re-mythologizing, where the construction or illusion of our reality and motifs appears clearly for a moment before me. This "never forget your humanity" becomes a reminder with a negative connotation.

One of the first things that happens when you arrive at prison, whether you are on remand or have just been sentenced, is that you are allocated a number. Like part of a vanishing act, your identity and your name are reduced to a number. This dehumanizing practice is a classic power tactic. Even so, I notice that names are used in prison on an everyday basis, in interactions between officers and inmates, a kind of rehumanizing in everyday life. We can still detect the presence of a power structure: while the inmates are largely addressed by their first names, the staff are addressed by their surnames. But in the decision-making processes of the System, the inmates are known by their numbers.

Ever since I started to make art, aggression has been my *fuel for the fire*. I was angry, and I used my anger in my art. My anger became a force. This force has broken down and opened up the images that had been instilled inside me, by my education and social norms: images of how the world should be; how things interrelate; and about how I or others should be or should live our lives. Channelling this force, a source of resistance was allowing me to say: I don't want to do this, I'm not the person you want me to be. I would talk about a bad conscience as something that wasn't mine to start with, but was placed inside me, like my own personal police authority. I was in opposition against a world that wanted to impose limits on me. A world that like a serpent slithers inside me with its modal auxiliary verbs, saying *ought, should, must*. Art has given me the freedom to do things my way. To find my own language.

This book is a guide to the artwork *To accept theirs, to make it mine, to wish it for myself*. In it we have collated a selection of the statements that an unknown number of bodies have written into the surfaces of the prisons over an unknown period of time. For me, the work is about transformation into language, and about what is written into the body. It is about the resistance that the bodies that

have passed through the System have written into the surfaces of the 'prison-body'.

This resistance has made visible people who had been rendered structurally invisible, it draws a unique language, an expression of freedom of action and the ability – both destructive and creative – to express and imagine within the lack of freedom that a prison represents. What do you do when the world makes love without you? If the normal world begins and ends in the prison's walls, do the acts of touching or confrontation provide contact in miniature?

All the marks we have found and casts have now been duplicated in bronze and reinserted into the prison walls. The film is available on DVD (a disc is at the back of this book if you found it in a cell). A couple of days ago, when I stood in front of the wall at Eidsberg where casts of all the marks, scratches and holes from Oslo have been embedded, I was astonished by how – when seen as a whole – they seem to make a text. Once polished, a shining text written by magical bodies. Invisible to the world, just for you.

To Benjamin, Claudiu, Haagi, Mantas, Marius, Tommy, Jatt, Jørn, M, Jimmy, Tommy Ø., Per Erik and Umit: I have never worked with a group of such recently showered people. Thank you for your generosity and openness, your willingness to work and to share. I carry you with me.

Thank you to Kjetil, Laila, Eivind, Simen, Leif Arne, Bjørn and Stein Tore at the Norwegian Correctional Service for all their assistance.

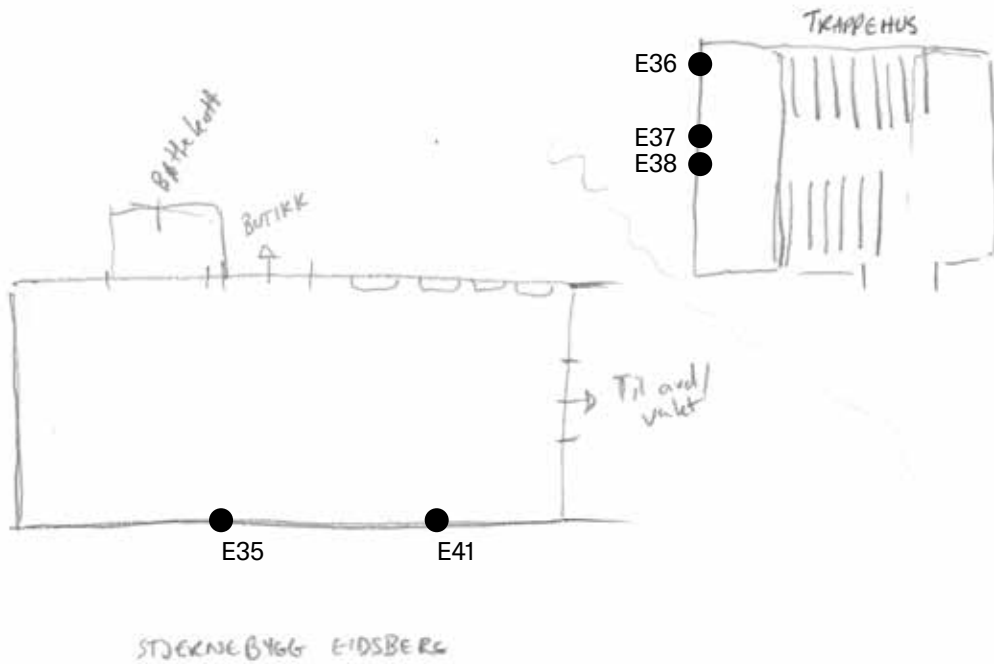
Thank you to all the former inmates who have contributed to this work by making their marks, large and small.

Prosjektkomiteen har i tillegg til de to kuratorene bestått av:
Leif Arne Røsand
(Kriminalomsorgen Ullersmo)
Stein Tore Kopperud
(Kriminalomsorgen Eidsberg)
Prosjektleder i KORO:
Nora Ceciliedatter Nerdrum
Prosjektleder i Statsbygg:
Øystein Tandberg

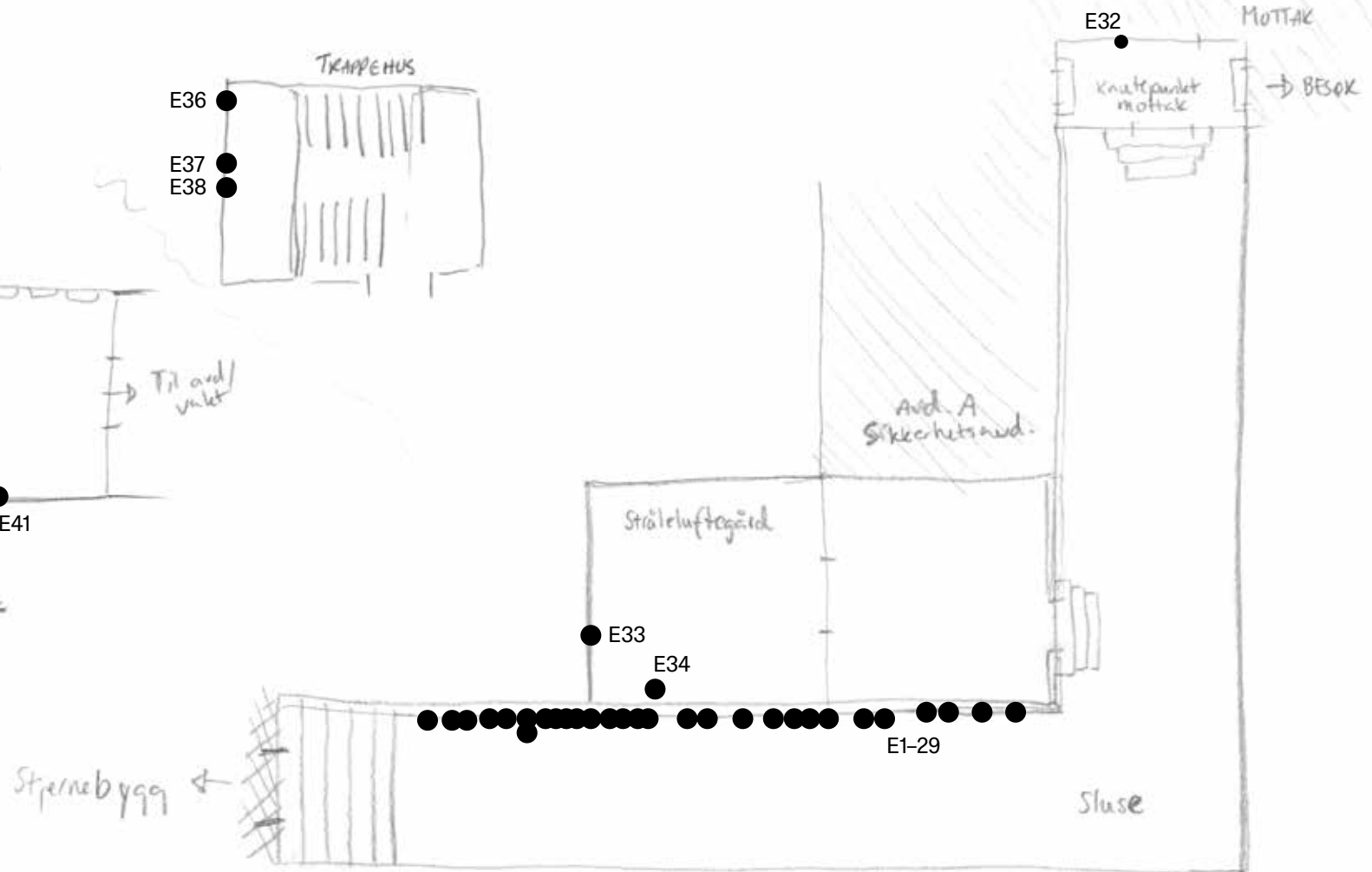
In addition to the two curators, the Project Committee comprised:
Leif Arne Røsand
(Norwegian Correctional Service Ullersmo)
Stein Tore Kopperud
(Norwegian Correctional Service Eidsberg)
Public Art Norway project manager:
Nora Ceciliedatter Nerdrum
Norwegian Directorate of Public Construction and Property project manager:
Øystein Tandberg

Verk Works Eidsberg fengsel Prison

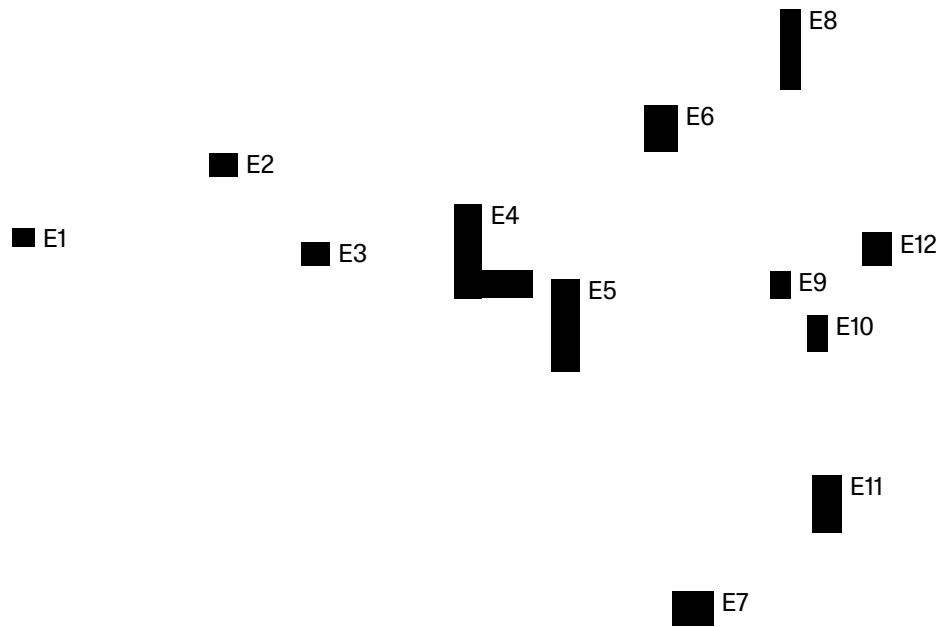
E35-38, 41 Stjernebygg Star Building



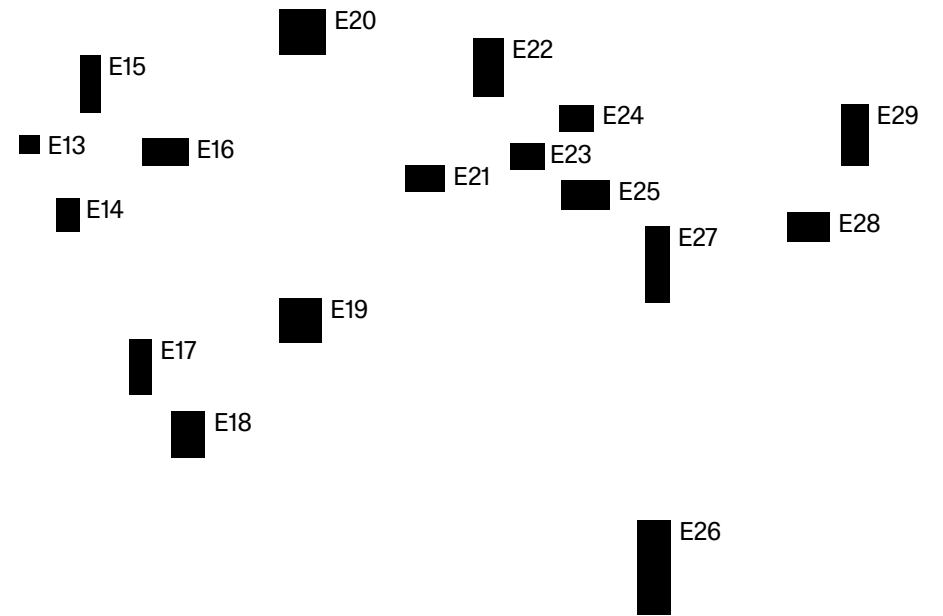
E1-29, 32-34 Mottak Intake



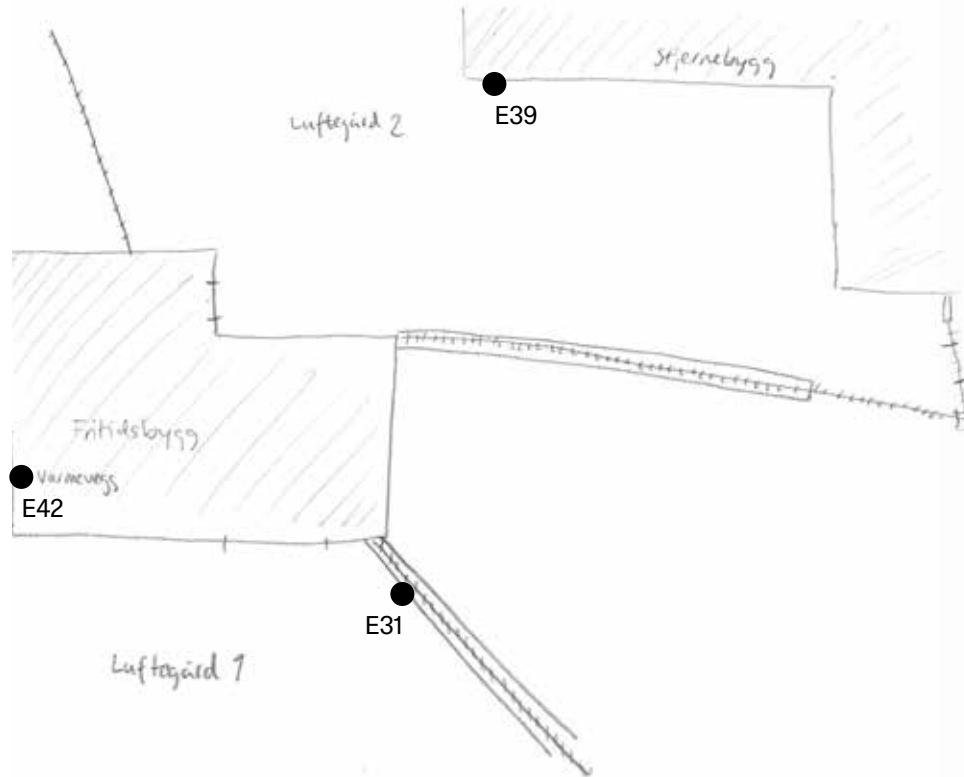
E1-29 Sluse Corridor



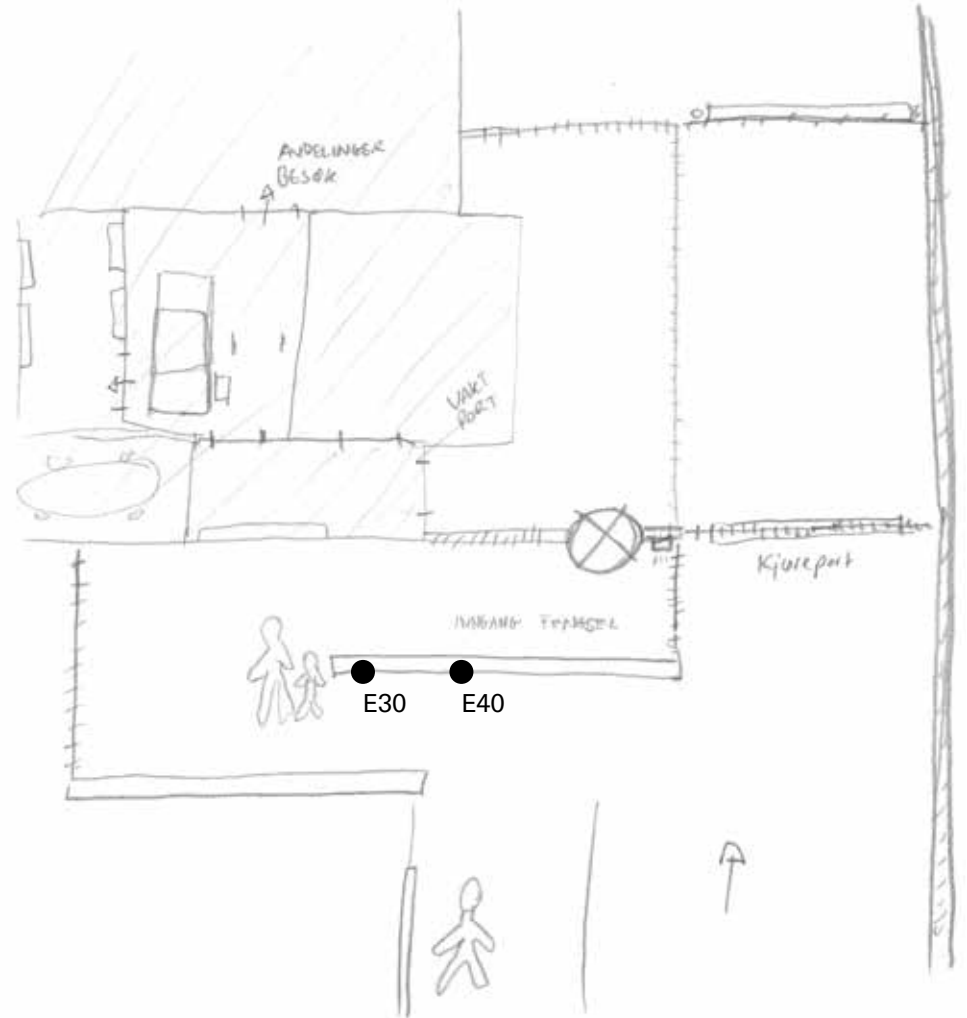
Betongvegg Concrete wall



E31, 39, 42 Luftegård Exercise Yard



E30, 40 Inngang Entrance



NO

Størrelse	Materiale	
8 x 5 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	339 Bokhylle	B
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
8 x 5 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	339 Bookshelf	B
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



NO

Størrelse	Materiale	
8 x 6 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	378 Vegg	B
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
8 x 6 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	378 Wall	B
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	

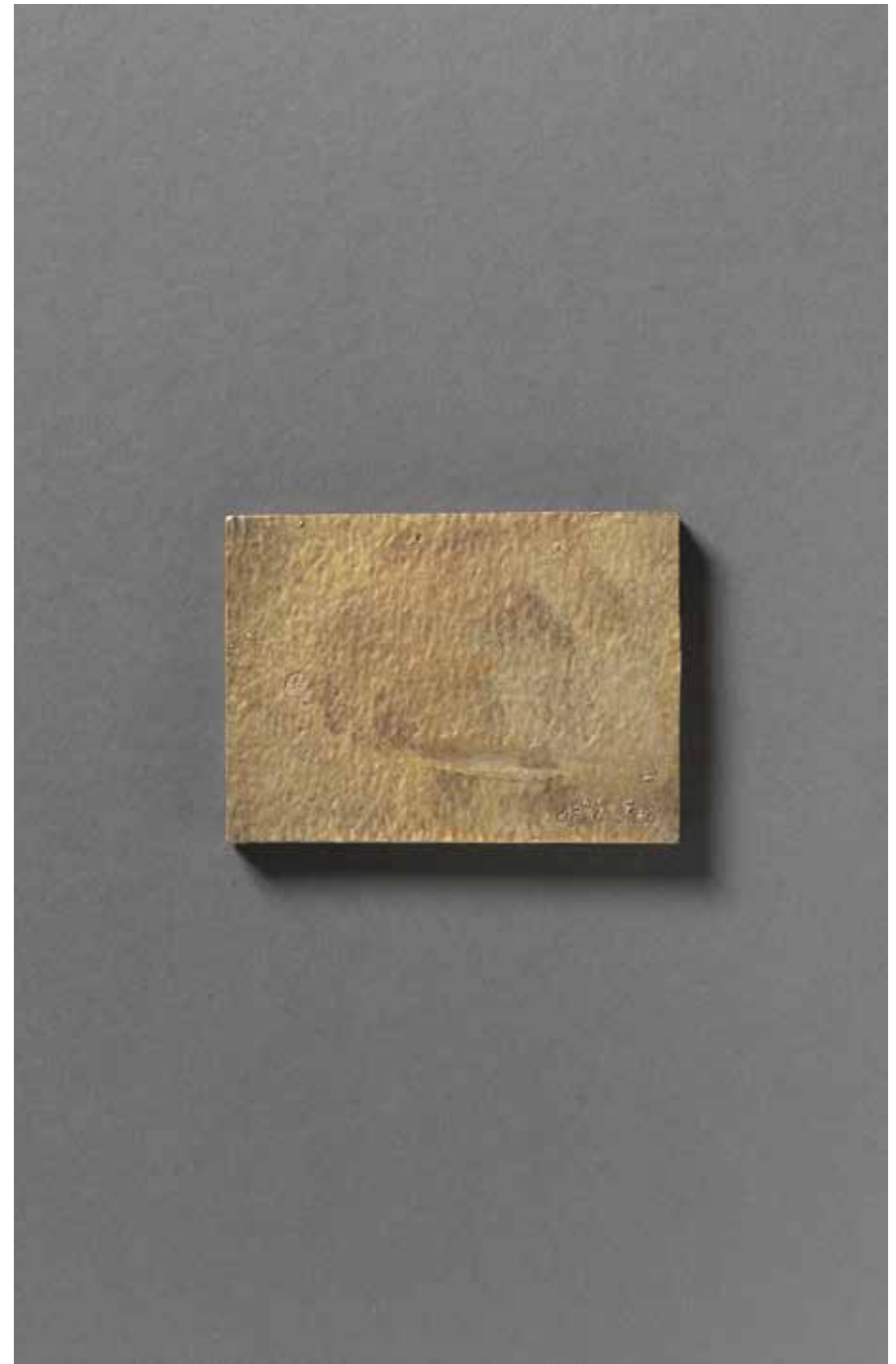


NO

Størrelse	Materiale	
10 x 7,5 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	392 Vegg	C
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
10 x 7,5 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	392 Wall	C
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



NO

Størrelse	Materiale	
10 x 7,5 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	373	C
	Vegg over seng	
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
10 x 7,5 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	373	C
	Wall by the bed	
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



NO

Størrelse	Materiale	
7,5 × 21 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	374 Vegg	C
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
7,5 × 21 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	374 Wall	C
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



NO

Størrelse	Materiale	
18 x 11,5 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	180	C
	Døråpning	
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
18 x 11,5 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	180	C
	Doorway	
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



NO

Størrelse	Materiale	
8 x 6,3 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	207 Vegg	A
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
8 x 6,3 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	207 Wall	A
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



NO

Størrelse	Materiale	
3,5 x 16,5 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	308 Skapvegg	B
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
3,5 x 16,5 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	308 Side of cupboard	B
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



NO

Størrelse	Materiale	
10 x 7,5 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	315 Skrivebord	A
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
10 x 7,5 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	315 Desk	A
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



E10

NO

Størrelse	Materiale	
7,5 × 7 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	346 Vinduskarm	B
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
7,5 × 7 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	346 Window sill	B
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



NO

Størrelse	Materiale	
13 x 16,5 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	167 Vegg	C
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
13 x 16,5 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	167 Wall	C
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



NO

Størrelse	Materiale	
8,5 x 5,8 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	301 Bord	A
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
8,5 x 5,8 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	301 Table	A
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



NO

Størrelse	Materiale	
3 x 3 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	375 Skapdør	C
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
3 x 3 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	375 Cupboard door	C
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	

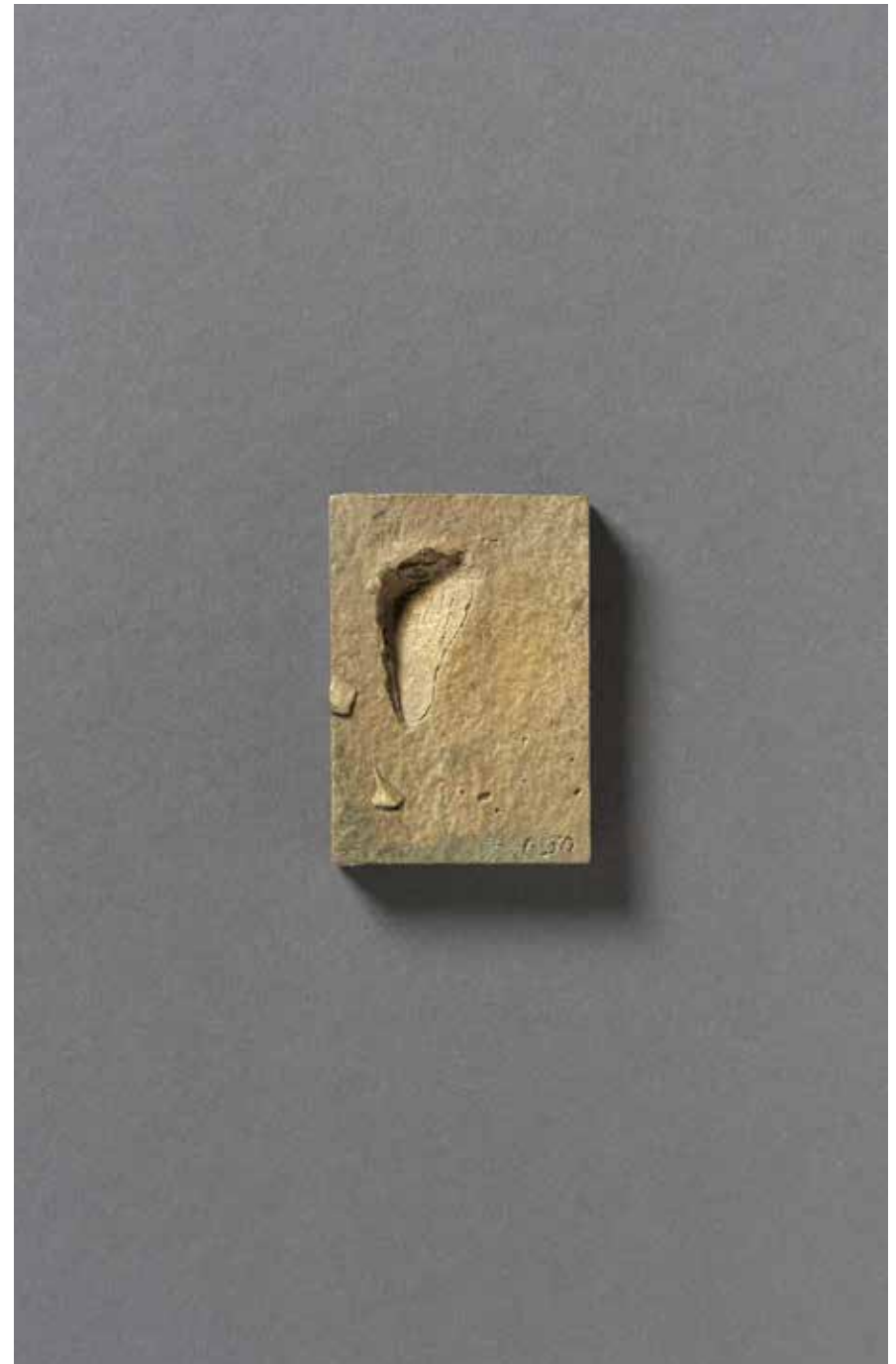


NO

Størrelse	Materiale	
4,5 x 6 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	310 Vegg	A
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
4,5 x 6 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	310 Wall	A
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



E15

NO

Størrelse	Materiale	
6,2 × 11,5 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	303	A
	Skrivebordsskuff	
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
6,2 × 11,5 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	303	A
	Desk drawer	
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



E16

NO

Størrelse	Materiale	
15 x 11,5	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	317 Skrivebord	A
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
15 x 11,5	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	317 Desk	A
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



NO

Størrelse	Materiale	
7 × 9 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	310 Vegg	A
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
7 × 9 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	310 Wall	A
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



NO

Størrelse	Materiale	
16,5 x 11 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	172 Vegg	C
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
16,5 x 11 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	172 Wall	C
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



E19

NO

Størrelse	Materiale	
16,5 x 9 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	304 Bordplate	A
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
16,5 x 9 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	304 Table top	A
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



NO

Størrelse	Materiale
10,5 x 9 cm	Støpt bronse
Funnsted	
	Vegg
Plassering	
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.

EN

Size	Materials
10,5 x 9 cm	Bronze cast
Findspot	
	Wall
Position	
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.



NO

Størrelse	Materiale	
10 x 6 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	337 Vegg	B
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
10 x 6 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	337 Wall	B
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



NO

Størrelse	Materiale	
12,5 × 13,5 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	333 Skapvegg	B
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
12,5 × 13,5 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	333 Side of cupboard	B
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



NO

Størrelse	Materiale	
9,5 x 7 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	335 Vegg	B
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
9,5 x 7 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	335 Wall	B
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



NO

Størrelse	Materiale	
7,3 × 5 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	206 Skapdør	A
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
7,3 × 5 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	206 Cupboard door	A
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



NO

Størrelse	Materiale	
14 x 5,5 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	375 Skapdør	C
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
14 x 5,5 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	375 Cupboard door	C
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



E26

NO

Størrelse	Materiale	
7,5 × 17 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	207 Dørkarm	A
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
7,5 × 17 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	207 Door frame	A
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



NO

Størrelse	Materiale	
16,5 x 7,5 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	166 Vegg	C
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
16,5 x 7,5 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	166 Wall	C
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



NO

Størrelse	Materiale	
7,3 × 5 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	369 Skapdør	C
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
7,3 × 5 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	369 Cupboard door	C
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



NO

Størrelse	Materiale	
4,5 × 13,4 cm	Støpt bronse	
Funnsted	Celle	Avdeling
Oslo fengsel	311 Bordplate	A
Plassering		
Eidsberg fengsel	Betongvegg i sluse mellom mottak og stjernebygg.	

EN

Size	Materials	
4,5 × 13,4 cm	Bronze cast	
Findspot	Cell	Department
Oslo Prison	311 Table top	A
Position		
Eidsberg Prison	Concrete wall in the corridor between the Intake and the Star Building.	



E30

NO

Størrelse	Materiale
3,4 × 5,2 cm	Støpt bronse
Funnsted	Celle
Eidsberg gamle fengsel	2 Vegg
Plassering	
Eidsberg fengsel	Betongvegg ved inngang til fengsel.

EN

Size	Materials
3,4 × 5,2 cm	Bronze cast
Findspot	Cell
Eidsberg Old Prison	2 Wall
Position	
Eidsberg Prison	Concrete wall by the prison entrance.



NO

Størrelse	Materiale
6 x 14,5 cm	Støpt bronse
Funnsted	Celle
Eidsberg gamle fengsel	10 Vegg
Plassering	
Eidsberg fengsel	Luftegård 1, betongfundament for gjerde sørøst for fritidsbygg.

EN

Size	Materials
6 x 14,5 cm	Bronze cast
Findspot	Cell
Eidsberg Old Prison	10 Wall
Position	
Eidsberg Prison	Exercise Yard 1, concrete support for fencing south-east of free-time building.



NO

Størrelse	Materiale
6,5 x 7 cm	Støpt bronse
Funnsted	Celle
Eidsberg gamle fengsel	2 Vegg
Plassering	
Eidsberg fengsel	Knutepunkt mottak, til venstre for dør på østvendt vegg.

EN

Size	Materials
6,5 x 7 cm	Bronze cast
Findspot	Cell
Eidsberg Old Prison	2 Wall
Position	
Eidsberg Prison	Intake hub, to the left of the door on the east-facing wall.



NO

Størrelse	Materiale
3 × 3 cm	Støpt bronse
Funnsted	Celle
Eidsberg gamle fengsel	7 Vegg
Plassering	
Eidsberg fengsel	Stråleluftegård, avdeling A.

EN

Size	Materials
3 × 3 cm	Bronze cast
Findspot	Cell
Eidsberg Old Prison	7 Wall
Position	
Eidsberg Prison	High-security Exercise Yard, Department A.



NO

Størrelse	Materiale
3,5 x 3,5 cm	Støpt bronse
Funnsted	Celle
Eidsberg gamle fengsel	7 Vegg
Plassering	
Eidsberg fengsel	Stråleluftegård, Department A.

EN

Size	Materials
3,5 x 3,5 cm	Bronze cast
Findspot	Cell
Eidsberg Old Prison	7 Wall
Position	
Eidsberg Prison	High-security Exercise Yard, Department A.



NO

Størrelse	Materiale
4,5 x 4,5 cm	Støpt bronse
Funnsted	Celle
Eidsberg gamle fengsel	7 Vegg
Plassering	
Eidsberg fengsel	Korridor utenfor butikk i stjernebygg. Brunostfarget betongvegg ved nedfellbare seter.

EN

Size	Materials
4,5 x 4,5 cm	Bronze cast
Findspot	Cell
Eidsberg Old Prison	7 Wall
Position	
Eidsberg Prison	Corridor outside the shop in the Star Building. Brown-cheese-coloured concrete wall with fold-down seats.



E36

NO

Størrelse	Materiale
6 x 5 cm	Støpt bronse
Funnsted	Celle
Eidsberg gamle fengsel	2 Vegg
Plassering	
Eidsberg fengsel	Hvitmalt betongvegg i trappe-løp i stjernebygg.

EN

Size	Materials
6 x 5 cm	Bronze cast
Findspot	Cell
Eidsberg Old Prison	2 Wall
Position	
Eidsberg Prison	White-painted concrete wall on the staircase in the Star Building.



NO

Størrelse	Materiale
4,5 x 4 cm	Støpt bronse
Funnsted	Celle
Eidsberg gamle fengsel	7 Vegg
Plassering	
Eidsberg fengsel	Hvitmalt betongvegg i trappe-løp i stjernebygg.

EN

Size	Materials
4,5 x 4 cm	Bronze cast
Findspot	Cell
Eidsberg Old Prison	7 Wall
Position	
Eidsberg Prison	White-painted concrete wall on the staircase in the Star Building.



NO

Størrelse	Materiale
4,5 x 5,5 cm	Støpt bronse
Funnsted	Celle
Eidsberg gamle fengsel	7 Vegg
Plassering	
Eidsberg fengsel	Hvitmalt betongvegg i trappe-løp i stjernebygg.

EN

Size	Materials
4,5 x 5,5 cm	Bronze cast
Findspot	Cell
Eidsberg Old Prison	7 Wall
Position	
Eidsberg Prison	White-painted concrete wall on the staircase in the Star Building.



NO

Størrelse	Materiale
20 × 9,5 cm	Støpt bronse
Funnsted	Celle
Eidsberg gamle fengsel	7 Vegg
Plassering	
Eidsberg fengsel	Luftegård 2, Hjørnet av betongvegg nederst mot bakken sørvestvendt del av stjernebygg.

EN

Size	Materials
20 × 9,5 cm	Bronze cast
Findspot	Cell
Eidsberg Old Prison	7 Wall
Position	
Eidsberg Prison	Exercise Yard 2, corner of concrete wall close to the ground, south-west-facing section of the Star Building.



E40

NO

Størrelse	Materiale
10 x 22 cm	Støpt bronse
Funnsted	Celle
Eidsberg gamle fengsel	10 Vegg
Plassering	
Eidsberg fengsel	Lav betongvegg foran inngangen/porten til fengselet.

EN

Size	Materials
10 x 22 cm	Bronze cast
Findspot	Cell
Eidsberg Old Prison	10 Wall
Position	
Eidsberg Prison	Low concrete wall in front of the prison entrance/main gate.



NO

Størrelse	Materiale
10 x 22 cm	Støpt bronse
Funnsted	Celle
Eidsberg gamle fengsel	11 Vegg
Plassering	
Eidsberg fengsel	Korridor med venting utenfor butikk i stjernbygg. Brunostfarget betongvegg ved nedfellbare seter.

EN

Size	Materials
10 x 22 cm	Bronze cast
Findspot	Cell
Eidsberg Old Prison	11 Wall
Position	
Eidsberg Prison	Corridor with waiting area outside the shop in the Star Building. Brown-cheese-coloured concrete wall with fold-down seats.



E42

NO

Størrelse	Materiale
180 × 200 × 30 cm	3-lags varmekabler. Støpt i betong. Overflatetemperatur på 34°C (hudtemperatur) i luftetiden i luftegården.

Plassering

Eidsberg fengsel	Sørvestvendt vegg på fritidsbygg i Luftegård 1.
---------------------	--

EN

Size	Materials
180 × 200 × 30 cm	3-layer heating cables. Cast in concrete. Surface temperature 34°C (skin temperature)during inmate hour in the exercise yard.

Position

Eidsberg Prison	Southwest wall on building in exercise yard 1.
--------------------	---



E Funnsteder



E1



E2



E3



E4



E5



E6



E7



E8

E Findspots



E10



E11



E12



E14



E15



E16



E17



E19

E



E20



E21



E22



E24



E25



E26



E



E28



E29



E30



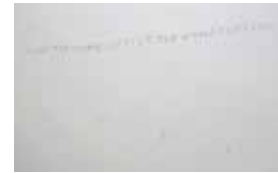
E31



E32



E33



E34



E35



E36

E



E37



E38



E39



E40

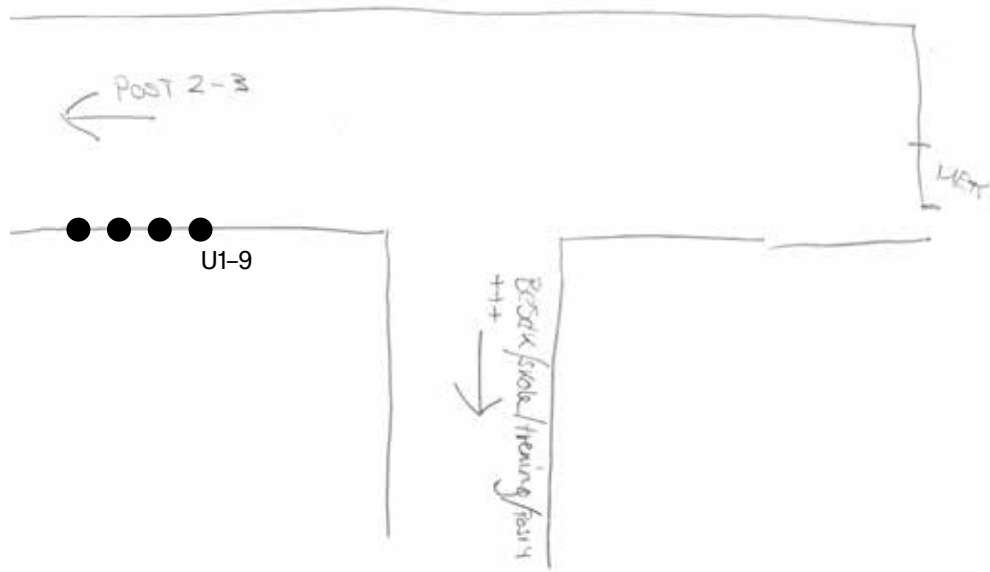


E41

Verk Works Ullersmo fengsel Prison

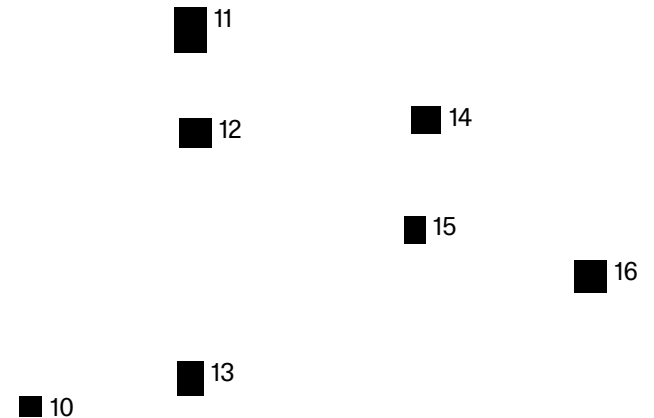
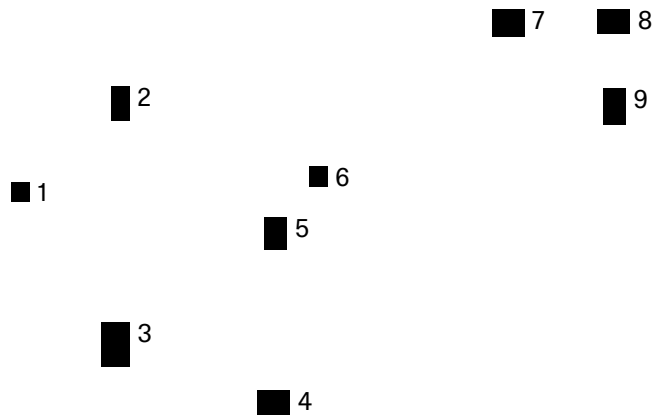
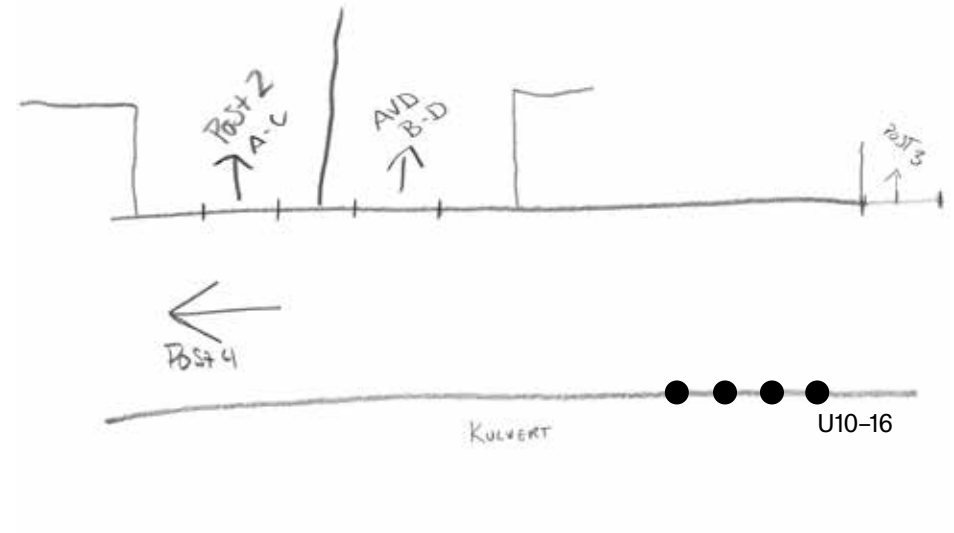
U1-9

Kulvert
Foot tunnel



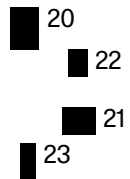
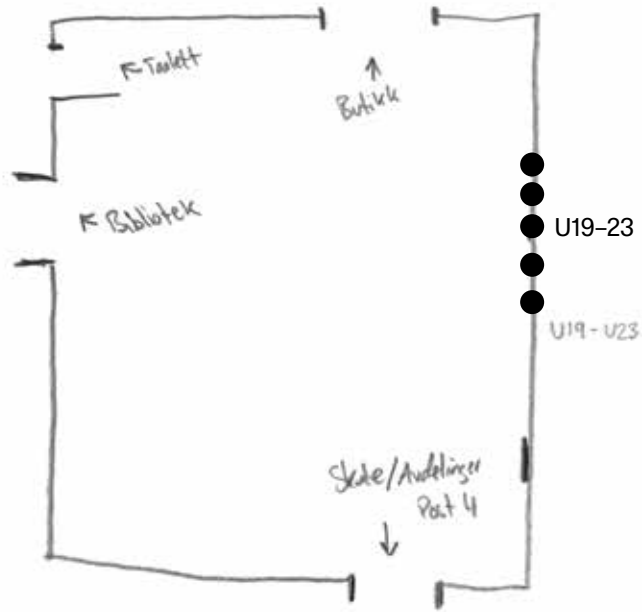
U10-16

Kulvert



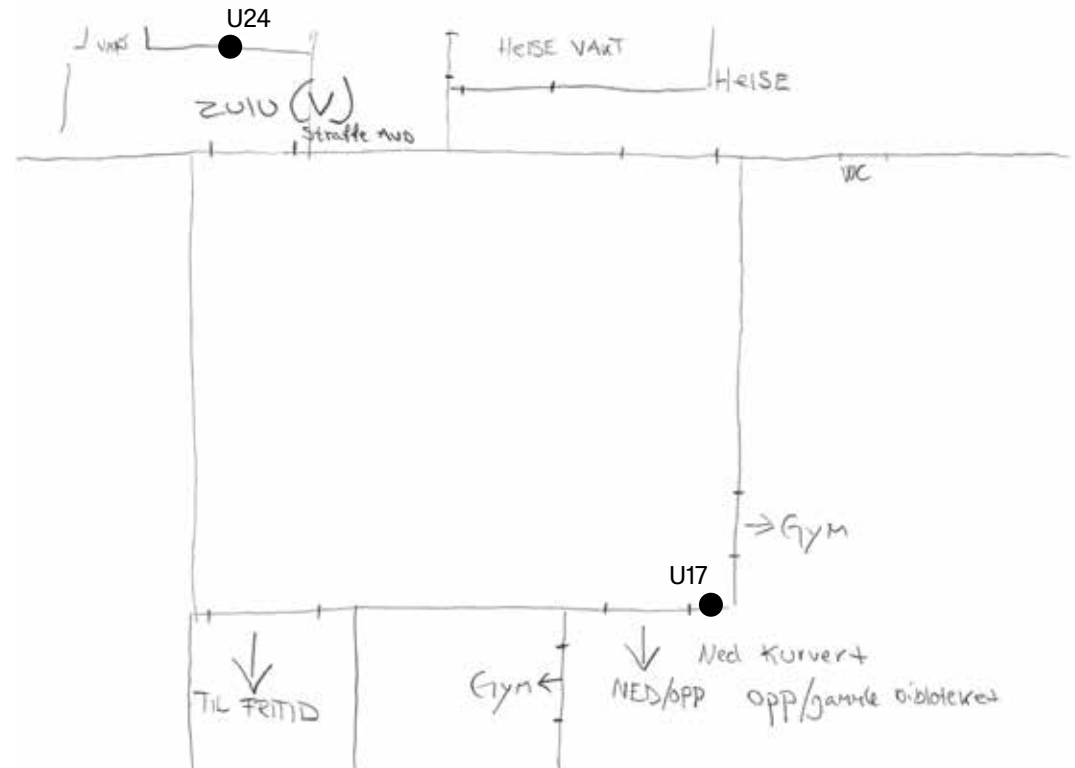
U19-23

Bibliotek Library

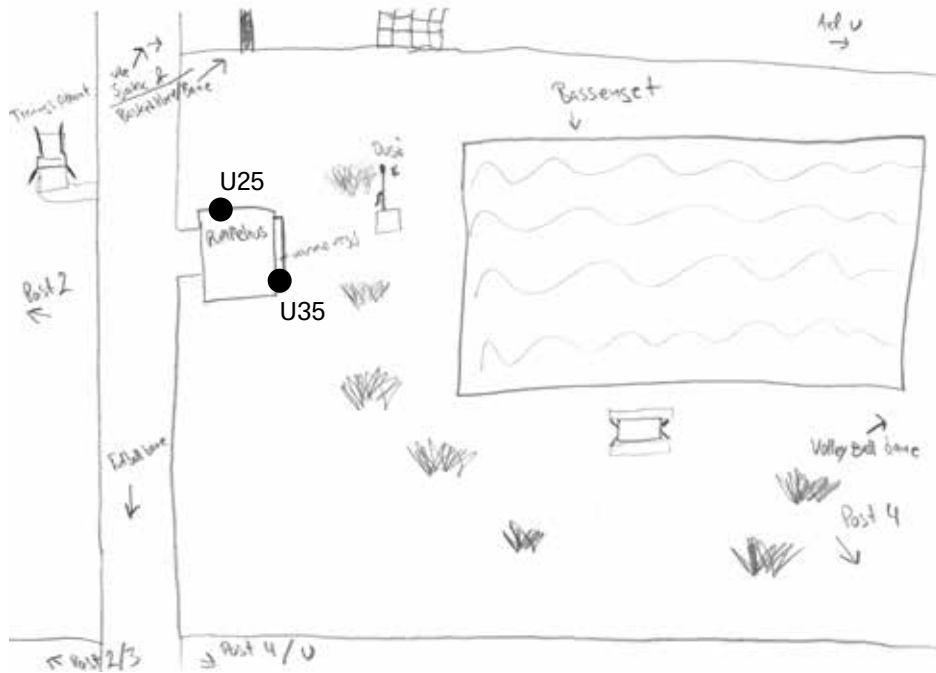


U17,24

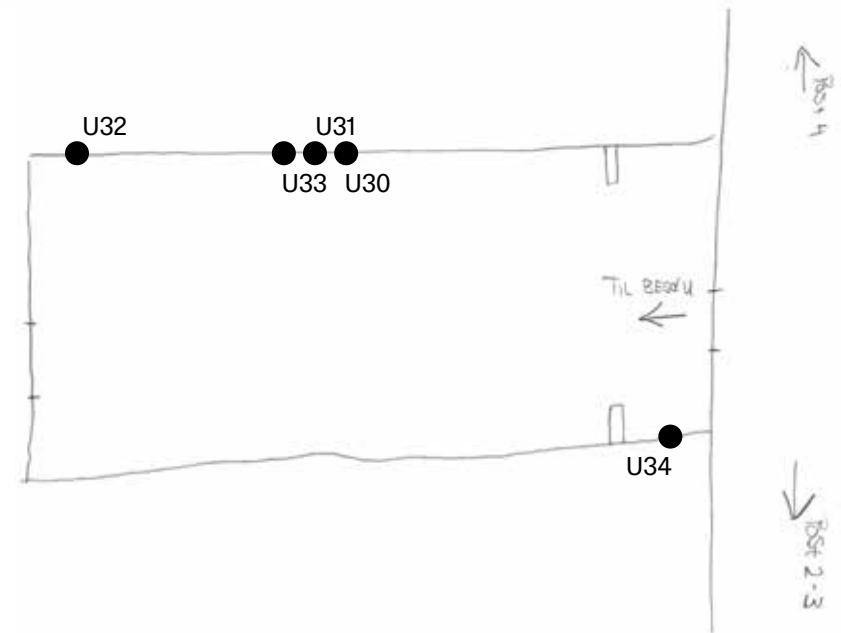
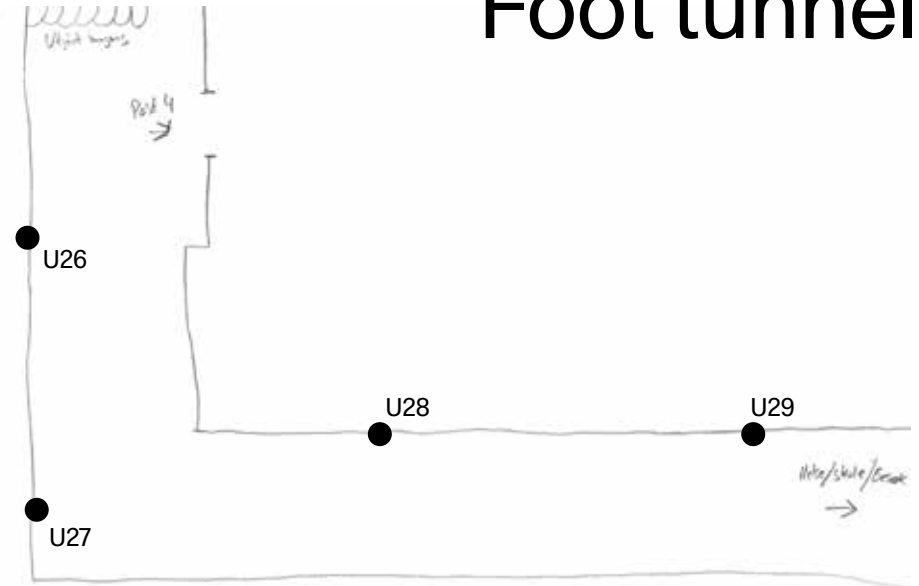
Zulu



U18, 25, 35 Luftegårder Exercise Yards



U26-34 Kulvert Foot tunnel



NO

Størrelse	Materiale
6 x 4,5 cm	Støpt bronse
Funnsted	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg
Plassering	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg

EN

Size	Materials
6 x 4,5 cm	Bronze cast
Findspot	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall
Position	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall



NO

Størrelse	Materiale
9,5 x 9,5 cm	Støpt bronse
Funnsted	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg
Plassering	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg

EN

Size	Materials
9,5 x 9,5 cm	Bronze cast
Findspot	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall
Position	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall



NO

Størrelse	Materiale
10,5 x 14,5 cm	Støpt bronse
Funnsted	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg
Plassering	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg

EN

Size	Materials
10,5 x 14,5 cm	Bronze cast
Findspot	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall
Position	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall



NO

Størrelse	Materiale
9,5 x 7 cm	Støpt bronse
Funnsted	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg
Plassering	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg

EN

Size	Materials
9,5 x 7 cm	Bronze cast
Findspot	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall
Position	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall



NO

Størrelse	Materiale
8 x 10 cm	Støpt bronse
Funnsted	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg
Plassering	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg

EN

Size	Materials
8 x 10 cm	Bronze cast
Findspot	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall
Position	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall



NO

Størrelse	Materiale
3,5 × 3,3 cm	Støpt bronse
Funnsted	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg
Plassering	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg

EN

Size	Materials
3,5 × 3,3 cm	Bronze cast
Findspot	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall
Position	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall



NO

Størrelse	Materiale
9,5 × 8,5 cm	Støpt bronse
Funnsted	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg
Plassering	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg

EN

Size	Materials
9,5 × 8,5 cm	Bronze cast
Findspot	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall
Position	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall



NO

Størrelse	Materiale
8,5 × 8 cm	Støpt bronse
Funnsted	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg
Plassering	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg

EN

Size	Materials
8,5 × 8 cm	Bronze cast
Findspot	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall
Position	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall



NO

Størrelse	Materiale
8,5 x 10 cm	Støpt bronse
Funnsted	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg
Plassering	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg

EN

Size	Materials
8,5 x 10 cm	Bronze cast
Findspot	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall
Position	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall



U10

NO

Størrelse	Materiale
5 x 4,5 cm	Støpt bronse
Funnsted	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg
Plassering	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg

EN

Size	Materials
5 x 4,5 cm	Bronze cast
Findspot	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall
Position	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall



NO

Størrelse	Materiale
10,5 x 14,5 cm	Støpt bronse
Funnsted	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg
Plassering	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg

EN

Size	Materials
10,5 x 14,5 cm	Bronze cast
Findspot	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall
Position	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall



U12

NO

Størrelse	Materiale
11 × 8 cm	Støpt bronse
Funnsted	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg
Plassering	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg

EN

Size	Materials
11 × 8 cm	Bronze cast
Findspot	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall
Position	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall



U13

NO

Størrelse	Materiale
9,5 × 12,5 cm	Støpt bronse
Funnsted	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg
Plassering	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg

EN

Size	Materials
9,5 × 12,5 cm	Bronze cast
Findspot	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall
Position	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall



U14

NO

Størrelse	Materiale
7,5 × 8 cm	Støpt bronse
Funnsted	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg
Plassering	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg

EN

Size	Materials
7,5 × 8 cm	Bronze cast
Findspot	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall
Position	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall



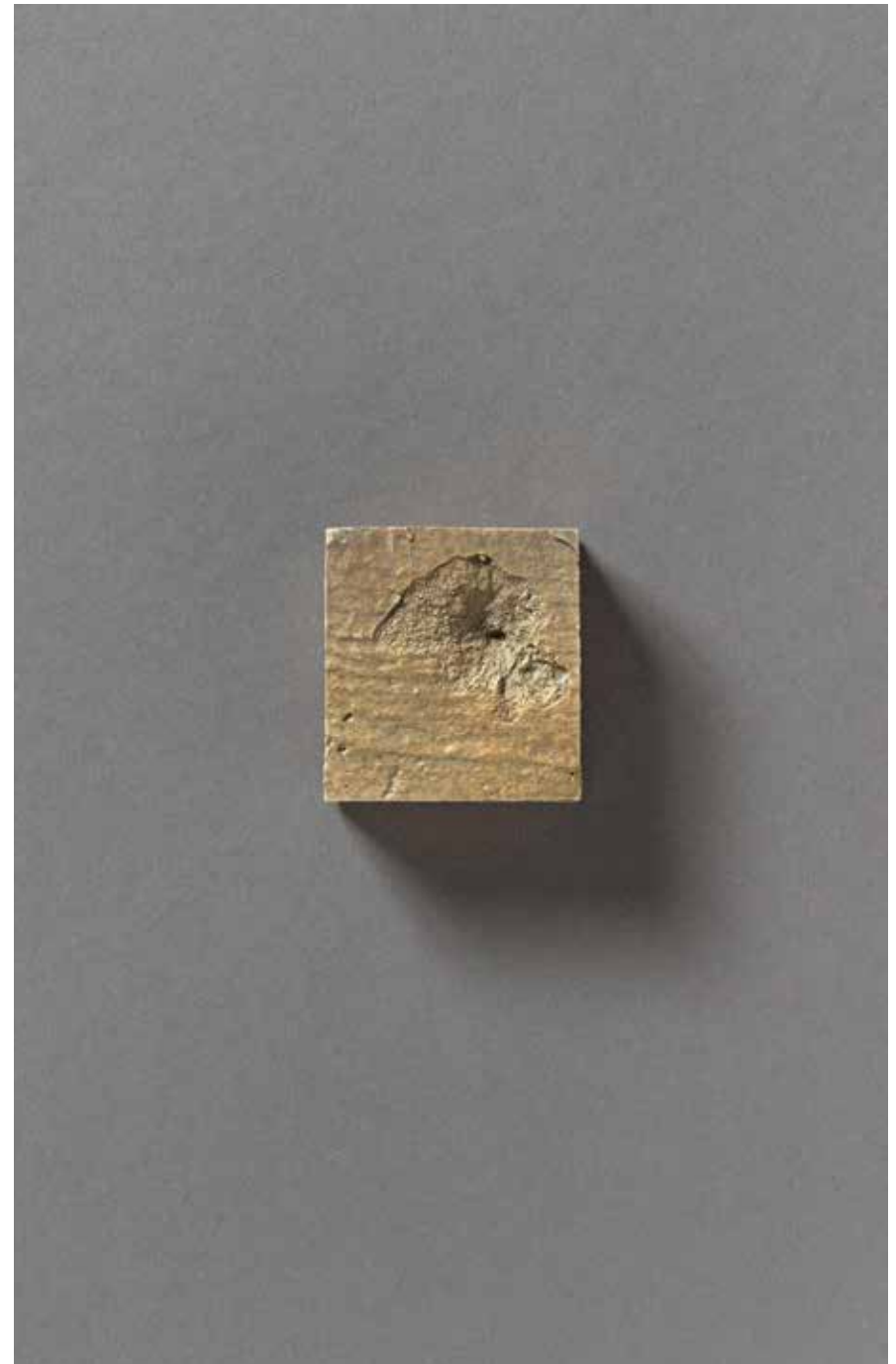
U15

NO

Størrelse	Materiale
5 x 5,5 cm	Støpt bronse
Funnsted	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg
Plassering	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg

EN

Size	Materials
5 x 5,5 cm	Bronze cast
Findspot	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall
Position	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall



U16

NO

Størrelse	Materiale
7,5 × 7,5 cm	Støpt bronse
Funnsted	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg
Plassering	
Ullersmo fengsel	Kulvert Vegg

EN

Size	Materials
7,5 × 7,5 cm	Bronze cast
Findspot	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall
Position	
Ullersmo Prison	Foot tunnel Wall



U17

NO

Størrelse	Materiale		
9,5 x 7 cm	Støpt bronse		
Funnsted	Celle	Post	Avdeling
Ullersmo fengsel	17 Skap	3	H
Plassering			
Ullersmo fengsel	«Frimerket»: avstøpning på blått felt.		

EN

Size	Materials		
9,5 x 7 cm	Bronze cast		
Findspot	Cell	Unit	Department
Ullersmo Prison	17 Cupboard	3	H
Position			
Ullersmo Prison	"The Stamp": cast on blue area.		



U18

NO

Størrelse	Materiale		
5,5 x 12,5 cm	Støpt bronse		
Funnsted	Celle	Post	Avdeling
Ullersmo fengsel	17	3	E
Vinduskarm			
Plassering			
Ullersmo fengsel	Luftegård til mottaksavdeling.		

EN

Size	Materials		
5,5 x 12,5 cm	Bronze cast		
Findspot	Cell	Unit	Department
Ullersmo Prison	17	3	E
Window still			
Position			
Ullersmo Prison	Intake Department, Exercise Yard.		



U19

NO

Størrelse	Materiale
18 x 9 cm	Støpt bronse
Funnsted	
Ullersmo fengsel	Treningsrom
Plassering	
Ullersmo fengsel	Post 4: utenfor bibliotek og butikk.

EN

Size	Materials
18 x 9 cm	Bronze cast
Findspot	
Ullersmo Prison	Gym
Position	
Ullersmo Prison	Unit 4: outside the library and shop.



U20

NO

Størrelse	Materiale		
8,5 x 10 cm	Støpt bronse		
Funnsted	Celle	Post	Avdeling
Ullersmo fengsel	13 Skap	3	E
Plassering			
Ullersmo fengsel	Post 4: utenfor bibliotek og butikk.		

EN

Size	Materials		
8,5 x 10 cm	Bronze cast		
Findspot	Cell	Unit	Department
Ullersmo Prison	13 Cupboard	3	E
Position			
Ullersmo Prison	Unit 4: outside the library and shop.		



NO

Størrelse	Materiale		
10 x 4,5 cm	Støpt bronse		
Funnsted	Celle	Post	Avdeling
Ullersmo fengsel	4 Vegg	3	H
Plassering			
Ullersmo fengsel	Post 4: utenfor bibliotek og butikk.		

EN

Size	Materials		
10 x 4,5 cm	Bronze cast		
Findspot	Cell	Unit	Department
Ullersmo Prison	4 Wall	3	H
Position			
Ullersmo Prison	Unit 4: outside the library and shop.		



NO

Størrelse	Materiale
4 x 6 cm	Støpt bronse
Funnsted	
Ullersmo fengsel	
Plassering	
Ullersmo fengsel	Post 4: utenfor bibliotek og butikk.

EN

Size	Materials
4 x 6 cm	Bronze cast
Findspot	
Ullersmo Prison	
Position	
Ullersmo Prison	Unit 4: outside the library and shop.



U23

NO

Størrelse	Materiale		
6,5 x 7 cm	Støpt bronse		
Funnsted	Celle	Post	Avdeling
Ullersmo fengsel	10 Vegg	3	F
Plassering			
Ullersmo fengsel	Post 4: utenfor bibliotek og butikk.		

EN

Size	Materials		
6,5 x 7 cm	Bronze cast		
Findspot	Cell	Unit	Department
Ullersmo Prison	10 Wall	3	F
Position			
Ullersmo Prison	Unit 4: outside the library and shop.		



NO

Størrelse	Materiale		
4,7 x 7 cm	Støpt bronse		
Funnsted	Celle	Post	Avdeling
Ullersmo fengsel	12 Skap	3	H
Plassering			
Ullersmo fengsel	Zulu: Gangen inn/utenfor vaktrom.		

EN

Size	Materials		
4,7 x 7 cm	Bronze cast		
Findspot	Cell	Unit	Department
Ullersmo Prison	12 Cupboard	3	H
Position			
Ullersmo Prison	Zulu: corridor in/out of the guardroom.		



NO

Størrelse	Materiale		
5 x 6 cm	Støpt bronse		
Funnsted	Celle	Post	Avdeling
Ullersmo fengsel	20 Skap	3	F
Plassering			
Ullersmo fengsel	Pumpehuset i store luftegård.		

EN

Size	Materials		
5 x 6 cm	Bronze cast		
Findspot	Cell	Unit	Department
Ullersmo Prison	20 Cupboard	3	F
Position			
Ullersmo Prison	Pumphouse in the main exercise yard.		



U26

NO

Størrelse	Materiale		
6,5 x 9 cm	Støpt bronse		
Funnsted	Celle	Post	Avdeling
Ullersmo fengsel	8	3	F
Bordplate			
Plassering			
Ullersmo fengsel	Kulvert til post 4.		

EN

Size	Materials		
6,5 x 9 cm	Bronze cast		
Findspot	Cell	Unit	Department
Ullersmo Prison	8	3	F
Table top			
Position			
Ullersmo Prison	Foot tunnel to Unit 4.		



U27

NO

Størrelse	Materiale		
64 × 59 cm	Støpt bronse		
Funnsted	Celle	Post	Avdeling
Ullersmo fengsel		3	H
	Vegg i fellesareal		
Plassering			
Ullersmo fengsel	Kulvert til post 4.		

EN

Size	Materials		
64 × 59 cm	Bronze cast		
Findspot	Cell	Unit	Department
Ullersmo Prison		3	H
	Wall in common area		
Position			
Ullersmo Prison	Foot tunnel to Unit 4.		



U28

NO

Størrelse	Materiale		
13 x 12 cm	Støpt bronse		
Funnsted	Celle	Post	Avdeling
Ullersmo fengsel		3	H
Vegg i fellesareal			
Plassering			
Ullersmo fengsel	Kulvert til post 4.		

EN

Size	Materials		
13 x 12 cm	Bronze cast		
Findspot	Cell	Unit	Department
Ullersmo Prison		3	H
Wall in common area			
Position			
Ullersmo Prison	Foot tunnel to Unit 4.		



NO

Størrelse	Materiale		
13,5 x 18 cm	Støpt bronse		
Funnsted	Celle	Post	Avdeling
Ullersmo fengsel	2 Vegg	3	H
Plassering			
Ullersmo fengsel	Kulvert til post 4.		

EN

Size	Materials		
13,5 x 18 cm	Bronze cast		
Findspot	Cell	Unit	Department
Ullersmo Prison	2 Wall	3	H
Position			
Ullersmo Prison	Foot tunnel to Unit 4.		



U30

NO

Størrelse	Materiale
6,1 × 8 cm	Støpt bronse
Funnsted	
Ullersmo fengsel	Treningsrom
Plassering	
Ullersmo fengsel	Kulvert til besøksavdeling.

EN

Size	Materials
6,1 × 8 cm	Bronze cast
Findspot	
Ullersmo Prison	Gym
Position	
Ullersmo Prison	Foot tunnel to Visiting Department.



NO

Størrelse	Materiale
26 × 10 cm	Støpt bronse
Funnsted	
Ullersmo fengsel	Treningsrom
Plassering	
Ullersmo fengsel	Kulvert til besøksavdeling.

EN

Size	Materials
26 × 10 cm	Bronze cast
Findspot	
Ullersmo Prison	Gym
Position	
Ullersmo Prison	Foot tunnel to Visiting Department.



NO

Størrelse	Materiale		
8 × 16,5 cm	Støpt bronse		
Funnsted	Celle	Post	Avdeling
Ullersmo fengsel	17 Vegg	3	H
Plassering			
Ullersmo fengsel	Kulvert til besøksavdeling.		

EN

Size	Materials		
8 × 16,5 cm	Bronze cast		
Findspot	Cell	Unit	Department
Ullersmo Prison	17 Wall	3	H
Position			
Ullersmo Prison	Foot tunnel to Visiting Department.		



U33

NO

Størrelse	Materiale		
11 x 60 cm	Støpt bronse		
Funnsted	Celle	Post	Avdeling
Ullersmo fengsel		3	H
Plassering			
Ullersmo fengsel	Kulvert til besøksavdeling.		

EN

Size	Materials		
11 x 60 cm	Bronze cast		
Findspot	Cell	Unit	Department
Ullersmo Prison		3	H
Position			
Ullersmo Prison	Foot tunnel to Visiting Department.		



U34

NO

Størrelse	Materiale		
8,5 x 3,8 cm	Støpt bronse		
Funnsted	Celle	Post	Avdeling
Ullersmo fengsel	8	3	H
Skapdør			
Plassering			
Ullersmo fengsel	Kulvert til besøksavdeling.		

EN

Size	Materials		
8,5 x 3,8 cm	Bronze cast		
Findspot	Cell	Unit	Department
Ullersmo Prison	8	3	H
Cupboard door			
Position			
Ullersmo Prison	Foot tunnel to Visiting Department.		



U35

NO

Størrelse	Materiale
180 × 200 × 30 cm	3-lags varmekabler. Støpt i betong. Overflatetemperatur på 34 grader (hudtemperatur) i luftetiden i luftegården.

Plassering

Eidsberg fengsel	Østvendt vegg på pumpehus i store luftegård.
---------------------	---

EN

Size	Materials
180 × 200 × 30 cm	3-layer heating cables. Cast in concrete. Surface temperature 34°C (skin temperature) during inmate hour in the exercise yard.

Position

Eidsberg Prison	East-facing wall of pump house in the large exercise yard.
--------------------	---



U Funnsteder



U1



U2



U3



U4-9



U10



U18



U19



U21



U23

U Findspots



U24



U25



U26



U27



U28



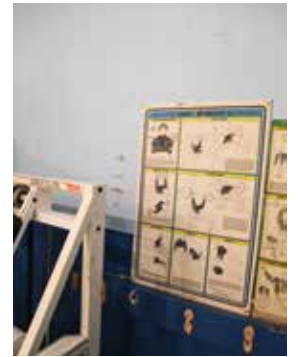
U29



U30



U31



U



U34

NO Dialoger Dialogues

Brevveksling

Correspondence

BREVVEKSLING MED FENGSELET

Våren 2018 inviterte Liv Bugge Sara Orning, Institutt for tverrfaglige kulturstudier, NTNU og Ingvil Hellstrand ved Universitetet i Stavanger, Nettverk for kjønnsforskning, inn i kunst-prosjektet *To accept theirs, to make it mine, to wish it for myself*. Sara og Ingvil har vært med på å bygge opp det de kaller for Monsternetverket, som er en tenketank for å reflektere rundt spørsmål om annerledeshet, utenforskap og normalitet. De forsker på hvordan personer og skikkelser i ulike tidsperioder og på ulike steder gjennom samfunnsdebatt, film og litteratur blir forstått og fremstilt som normale/unormale og monstrøse på ulike måter, og på hvordan vi forstår disse begrepene i forskjellige situasjoner. For eksempel har Ingvil studert hvordan roboter i science-fiction passerer som mennesker og hva det betyr for hva vi tenker på som menneskelig. Sara har blant annet studert hvordan kvinner på 1600-tallet som kledde seg i mannsklær ble sett på som monstre.

I løpet av april og mai 2018 gikk Sara og Ingvil i skriftlig dialog med 5 innsatte som har vært deltagende i kunstprosjektet på Ullersmo og Eidsberg fengsel; Haagi, Benjamin, Marius, Mantas og Tommy. Samtalen ble innledet ved at Sara og Ingvil sendte en rekke sitater fra science-fiction film og litteratur, som de innsatte kunne skrive hva de ville i respons til. På de følgende sidene finner du et utvalg av de tekstene som ble produsert av de innsatte i denne perioden.

Sitatene er hentet ut fra følgende litteraturliste:

Butler, Octavia (2000). *Lillith's Brood*. New York: Grand Central Publishing
Carter, Angela (1977). *The passion of new Eve*. London: Victor Gollancz Ltd.
Coates, Ta-Nehisi (2015). *Between the world and me*. New York: Spiegel & Grau
Gaiman, Neil (1994). *The Sandman: Brief Lives*. [graphic novel]. Burbank: DC Comics
Grimsrud, Beate (1998). *Å smyge forbi en øks*. Oslo: Cappelen Damm
Haraway, Donna J. (1992). *The promises of monsters: A regenerative politics for inappropriate/d others*. I L. Grossberg, C. Nelson and C. Treichler (red), *Cultural Studies* (s. 295–337). London: Routledge

Roddenberry, Gene (manusforfatter og regissør). (1966-1969). *Star Trek: The Original Series*. [TV-serie]. USA: CBS Television Distribution
Roddenberry, Gene og Berman, Rick (manusforfattere og regissører). (1987-1994). *Star Trek: The Next Generation*. [TV-serie]. USA: CBS Television Distribution
Tarkvsky, Andrei (regissør) og Tarasov, Viacheslav (produsent) (1972). *Solaris* [film]. Sovjetunionen
Winterston, Jeanette (2011). *Why be happy when you could be normal?* London: Random House

Tekst:

Fra:

Dato:

MIN DAG

30.05.2018

Mantas

Våkne, tenke på det jeg har drømt.
Vekkerklokke. Pusse tennene, vaske ansiktet.
Gå ut av cellen, si hei til de andre.
Ta ut mat av fryseren.
Gå på jobb.
Når jeg jobber, går tiden fort. Opptatt med prosjekt.
Middag.
Gå ut, spille volleyball.
Lage mat. Snakke med folk. Spille kort.
Se på TV. Gjøre meg klar for natten.
God natt.

MIN CELLE

Da jeg så cella for første gang, var den «tom». Men med tiden har jeg gjort den hjemmekoselig. Nå er den varm. Jeg har gjort den «min» så mye jeg kan. Hengt opp plakater på veggene, noe av origamien min på bordet. Hyller fulle av klærne mine.

Dato:

Tekst:

Fra:

30.05.2018

DET ER LIV,

MEN IKKE ET LIV VI KJENNER TIL

Benjamin

Å leve livet ditt i et fengsel, å være i live og fengslet er et slags liv, men ikke et liv som de fleste av oss kjenner til. Først blir kroppen din fanget, mens sinnet ditt fortsetter å lete etter en utvei. Et individ bruker sinnet sitt til å stille opp og løse problemer angående overlevelse. Etter å ha tilbragt noe tid i fengselet tilpasser en seg sine omgivelser. Du blir rett og slett bare ett nummer i systemet.

Fengselets egenskaper kan kanskje sammenlignes med det av et menneskes, hvis det aktuelle mennesket er utilgjengelig og kaldt. Murene er huden, alle de ulike avdelingene på innsiden er organene, og som innsatte befinner vi oss på vei igjennom fordøyelsessystemet. Vi kan ikke bevege oss fritt her inne, akkurat som maten ikke kan bevege seg fritt igjennom kroppen. Det er bare én vei igjennom. Hvis du til slutt endelig kommer deg ut av systemet, vil du ha blitt forvandlet til en større dritt enn du var til å begynne med.

Hvordan kan noe negativt forvandle deg til noe positivt?

Innsiden av fengselskroppen er et kaldt og mørkt sted.

Din overlevelse avhenger kun av dine evner til å tilpasse deg dine omgivelser. Når jeg bruker ordet «overlevelse», snakker jeg ikke om livet ditt, men jeg snakker om alle egenskapene som gjør deg til den du er. Det er lett å miste en del av seg selv i systemet, og du risikerer å miste deler av deg selv. Kanskje du har mistet deler av menneskeheten din eller din evne til å føle glede. De fleste av oss mister noe i løpet av soningen.

Hvem bryr seg? Hvorfor burde noen egentlig bry seg om hva vi mister, når vi har tatt så mye fra andre?

Kanskje vi alle fortjener det som skjer med oss, kanskje ikke. På dette punktet spiller det egentlig ingen rolle, i hvert fall ikke for de numrene som allerede er inne i systemet. Glem sympati, det er ikke det jeg er ute etter. Jeg ønsker ikke at noen skal synes synd på meg eller noen andre her inne. Jeg ønsker derimot at dere på utsiden skal forstå, dere skal forstå hva systemet gjør og hva det ikke gjør med oss. Det finnes ikke noe rehabilitering bak den grå huden, det har de ikke råd til. Vi beveger oss sakte gjennom kroppen. Dette tar tid, både måneder og år, men til syvende og sist vil fengselskroppen drite oss ut og sende oss tilbake til samfunnet igjen.

Å leve er ikke det samme som å være i live. Mange av oss beveger oss gjennom livet i en transelignende tilstand. Man glemmer sine opplevelser, og alt som man en gang satte pris på blir ikke lenger lagt merke til. Å være tilstede i nuet blir en egenskap som forsvinner helt. Å leve i fengselskroppen er spesielt, livet blir satt på pause fra dagen du kommer inn til dagen du skal ut igjen. Du er ikke lenger i førerretet, du er en passasjer og destinasjonen er ukjent. Man kan formulere det på mange måter, men sannheten forblir den samme. Lys blir til mørke, og en god person vet ikke lenger hvem han er!

Det er et liv, men ikke et liv de fleste kjenner til.

Tekst:

Fra:

Dato:

OM FENGSEL

21.05.2018

Haagi

La meg si litt om fengselet. Først og fremst det at du kan ikke kjenne en person før du tilbringer tjuefire timer sju dager i uka sammen med ham/henne over en lengre periode. Men fengselet er annerledes, tror jeg, og for å vite hva et fengsel er, trenger du flere år, i det minste ett år. For det andre: Fengsel kan være et veldig godt sted for mange forskjellige mennesker, en god opplevelse for mange andre, og det hjelper folk å vokse opp. Det jeg mener med at fengselet hjelper folk å vokse opp, er at når noen som var rusavhengige kom til fengselet etter en hendelse, blir de normale, og de fleste kommer til å innse at de var i feil spor da de var ute. Da begynner de å tenke på sin fremtid, og de begynner å søke utdanning eller trening fordi i dette fengselet hvor jeg nå er, får folk gratis utdanning og gratis arbeidstrening hvis de vil, og disse mulighetene kan du ikke få overalt, men bare i noen land. Og la meg også fortelle deg litt om et norsk fengsel: Når folk har sonet ferdig en tredjedel av dommen, så blir de overført til åpent fengsel dersom deres oppførsel var bra, og mot slutten av dommen de siste to årene kan de jobbe i bedrifter og få en vanlig lønn som alle gjør, og de får egne penger og har ansvar. Man passer på at de går og jobber om morgenen, og de kommer tilbake klokka seks om kvelden. Men hvis de gjør feil, om de for eksempel brukte narkotika eller drakk alkohol da de var ute for å jobbe, så kommer de til å miste alt, og konsekvensen er at de blir plassert i høysikkerhets-

seksjonen. Kanskje i noen land får du disse mulighetene, som Norge, Nederland, Sverige og Danmark. Men det er mange land hvor du ikke kan få mulighetene, som i den tredje verden, India eller Midtøsten. I fengsel kan du skrive brev, ta telefonsamtaler, få folk til å besøke deg, og du kan spørre en fengselsbetjent om å hjelpe deg hvis du ikke vet hvordan du fyller ut søknadsskjemaer og besøkskjemaer og alle disse tingene. Og det er viktig å skrive ned planer og mål, å bli organisert, og alltid ha en positiv holdning; du vet at ting ikke blir enkle på noen måte, men bruk de dårlige dagene som motivasjon, og det er viktig å huske hvor du har vært og hvor langt du har kommet, og for det meste være fokusert på hvor du er på vei. Vær respektfull mot dine betjenter og de som hjelper deg med å komme gjennom en vanskelig tid. Fengselivet er vanskelig og skummelt, men hvis du lever etter dets kode og holder deg unna trøbbel, kan du overleve din tid uten mye problemer, men hvis du blir tatt med narkotika i fengsel, kan du få lengre dom, eller bli flyttet til et farligere fengsel. Egentlig ser jeg noen ganger fengselet som en barnehage eller rehabiliteringssenter. Men det skjer store misforståelser mellom innsatte og betjenter, og jeg tror at grunnlaget for alle disse feilene er basert på mangel på kunnskap. Jeg mener at noen av betjentene har lite kunnskap og mangel på fengselsopplevelse. Og når du noen ganger ser betjenter og oppførselen deres, så vet du at disse betjentene konfronterer en innsatt som har god kunnskap og erfaring med fengsel. Og vet du hva som er det morsomste? At disse betjentene tror at de alltid har rett, fordi de er betjenter. Da skjønner du at det kommer til å bli slåssing. Og noen ganger, når du ser en ny betjent som kommer for å begynne å jobbe i fengselet, og den eneste ideen han har om de innsatte er negativ, ikke positiv, så skjønner du at fangene ikke er de eneste som må ha rehabilitering, men også de ferske betjentene. Jeg mener fengsler er godt for mange slags mennesker, ikke bare for kriminelle. Og hvis jeg sier litt om Ullersmo landsfengsel, hvor jeg er nå, så er det et veldig godt fengsel, et godt sted å være når du er kriminell, for i Ullersmo fengsel kan du få mange muligheter som er viktig for fremtiden, en utdanning og yrkesopplæring. Så når du er ferdig med dommen din, vet du hvor du skal begynne fremtiden din, for også i Ullersmo fengsel gir de deg muligheter for arbeid for de siste to årene av dommen hvis du oppfører deg pent. Og når du kommer ut, ferdig med dommen din, har du litt penger til å begynne fremtiden din. Noen mennesker tror at fengselet er et ondt sted, men jeg tror ikke det.

Tekst:

16/611

Fra:

Marius

Dato:

21.05.2018

Jeg som person kan nok misforstås i systemet. Dette fordi fortiden min har innhentet meg på en negativ måte i systemet.

Jeg er blitt offer for min egen dumhet og oppførsel. Når jeg sier jeg er blitt et offer, mener jeg at jeg er forhåndsdomt av systemet og betjenter, den normale Ola Nordmann, men også innsatte.

Den Marius som blir fremstilt nå er ikke den Marius jeg var for mange år siden, men kanskje heller aldri den Marius jeg har villet være, men blitt fordi systemet har feil og mangler som aldri ble fanget opp.

Det å bli utsatt for slike ting som jeg ble i barndommen min, fra jeg ble født til jeg begynte i første klasse på skolen, unner jeg ingen, men jeg kan forstå at jeg blir misforstått for nå, men også som resulterer i de fordommer og den hardheten jeg føler her i fengsel. Mellom disse fire veggene/murene i fengsel er jeg bare nummer 16/611, og ikke Marius.

Ved å lese dette nummer 16/611 får man et bilde av kynisme og en person man vil holde seg vekk fra.

Systemet er ikke bygget på skjønnsmessige vurderinger, men på den/de handlingene man enten er beskyldt for eller for de tingene man er dømt for.

Dette har jeg en forståelse for, men at en person som sitter på et kontor 30 meter fra deg kan styre resten av soningen din uten engang å ha møtt deg er skummelt, men likevel forståelig på en merkelig måte.

De personene som er betjenter er så utrolig forskjellige, men likevel så like. Noen av disse gir oss følelsen av likeverdighet og forståelse. Man kan prate om normale ting, smile og le sammen, men med et lite filter for alt.

Noen betjenter er nok betjenter fordi makt trigger dem mer enn ordet kriminalomsorg. Disse holder man seg unna. Dette igjen gjør at man skaper en naturlig avstand mellom innsatte og betjenter. Det er virkelig betjenter som er noen skikkelige drittfolk mot oss, men det er også så utrolig mange ålreite betjenter også, men igjen når rådgiver, fengselslederen og disse maktbetjentene vi ser på som litt «møkkafolk» bryter oss ned fordi systemet er bygget slik, så skaper dette distanse mellom innsatte og betjenter.

Men jeg vil også legge til at det er et fåtall «drittsekker»

her i systemet selv om man føler det. Men distansen blir så stor at «vi» føler det så mye sterkere en kanskje realiteten.

Jeg er nok veldig påvirket av det systemet man er så negativ til, men har med disse årene blitt bevisst på de mangler og feil man må jobbe med seg selv om, men og nå dette 100% så må «systemet» ta et større grep på de som virkelig vil noe med livet, de som virkelig vil gjøre en snuoperasjon på 180°.

Vi som mennesker er så like, men likevel så forskjellige.

Dato:

11.04.2018

Tekst:

HVORFOR VÆRE
LYKKELIG NÅR DU KAN VÆRE
NORMAL?

Fra:

Benjamin

Hva vil det si å være normal? Hvordan kan du se hvem som er normal og hvem som ikke er det? Er du normal? Er jeg? Å være lykkelig og å være normal er to fullstendig forskjellige ting. Det ene er en følelse, det andre en måte å være på. Jeg tror ikke de to har mye til felles med hverandre.

Jordas befolkning er på mer enn sju milliarder. Det er over sju milliarder forskjellige mennesker. Hvordan kan noen si hva som er normalt, og hva som ikke er det? Hver og en av oss er unik. Vi er som sandkorn i ørkenen, vinden fører oss til nye steder, og sammen former vi landskapet. Alene er det knapt noen som legger merke til oss, men når vi beveger oss sammen, skaper vi enorme endringer i miljøet. Kanskje det samme gjelder for samfunnet? Når et flertall av menneskene gjør noe, regnes det som normalt?

Selv vil jeg heller være det ene sandkornet som slåss mot vinden. Jeg er fornøyd i min nåværende posisjon, for å si det sånn. Jeg har ikke behov for å bli ansett som normal, så lenge jeg er lykkelig. Å være lykkelig er viktigere for meg enn å være normal. Men likevel, hvem kan si hva som er normalt?

Sola går opp i øst og ned i vest. Det er noe vi kan regne som normalt fordi det er en hendelse som gjentar seg, og dessuten

ligger det utenfor vår kontroll. Det samme gjelder vår, sommer, høst og vinter. Årstidene kommer og går uansett hva vi foretar oss, så det er en normal hendelse. Mennesker, på den andre siden, er nokså ulike, vi kan velge å oppføre oss på en bestemt måte uansett hva andre sier eller mener.

Jeg er en dømt forbryter. Jeg har levd på den andre siden av lovene i samfunnet. Jeg har ikke fulgt reglene, for det meste har jeg brutt dem. Betyr det at jeg ikke er normal? Det finnes millioner av forbrytere over hele verden, er alle vi å regne som unormale? Det finnes tusenvis av rike i verden, og verden er full av fattige, regnes dette som normalt? Så kanskje definisjonen på å være normal ikke har noe å gjøre med hvor mye penger du har, eller hvor mange andre som er i samme situasjon. Nei, definisjonen på «normal» er: basert på en norm; gjennomsnittlig, vanlig, alminnelig. Normal er ikke noe annet enn et ord som samfunnet har lagd. Forestillingen om hva som er normalt, varierer fra menneske til menneske, og enhver fastlagt norm er bare uttrykk for hva noen andre mener om hva tilstanden innebærer. Det finnes ikke noe slikt som normalt, derfor kan det egentlig ikke finnes noen definisjon.

Så da er jeg vel tilbake der jeg startet. Jeg er fornøyd med livet. Ting kunne selvfølgelig vært bedre, men jeg lever, jeg er frisk og ung. Jeg har hele livet foran meg. Kanskje jeg ikke regnes som normal etter normene i samfunnet vårt, men det er greit. Jeg vil heller være meg selv og lykkelig enn en som er «normal» og ulykkelig.

Hvorfor være normal når du kan være lykkelig?

Dato:

April 2018

Tekst:

FRI

Fra:

Marius

Man ser ut, men man ser bare et lukket samfunn.

Man er inne i et fengsel.

Jeg er faktisk i et fengsel, men hva med de som er frie og føler at de er i et fengsel?

Enten fengslet av noen eller fengslet av sin egen følelse.

Er det jeg som er fri i et fengsel?

Eller er de fengslet i sin egen følelse?

Lukket inne, men likevel fri.

Fri til å føle og tenke, men passet på. Friheten av å føle og tenke kan ingen ta fra deg, men friheten av å gjøre hva man vil har noen tatt, men bare i en liten stund. For snart er jeg fri.

Ingen kan ta fra meg mine følelser.

Ingen kan ta fra meg mine tanker.

For ingen vet hva jeg føler, men heller ingen vet mine tanker.

Nå elsker jeg ingen, men jeg tror heller ingen elsker meg.

På en merkelig måte er det godt å ikke elske noen.

Nå har jeg ikke plass til å elske noen, men jeg tror heller ingen har plass til å elske meg.

For det er vanskelig å elske noen som ikke elsker seg selv.

Tekst:

SAVN

Fra:

Marius

Dato:

April 2018

Dato:

23.04.2018

Tekst:

HELT MENNESKELIG

Fra:

Tommy

Savn er noe alle føler.

Hva er savn?

Savner man noe fordi man ikke har det,
eller savner man noe fordi man er fra det man savner.

Savn er en følelse jeg har hele tiden.

Det er slitsomt å savne noen.

Tenker hele tiden, savner hele tiden.

Lengter hele tiden.

Hva er det å være helt menneskelig; er det å være som alle andre? Jeg ser på meg selv en helt menneskelig mann, som ble født til å bli menneskelig – hvem kan dømme og si at jeg ikke er menneskelig? Så lenge jeg kan føle, smake, lukte og se, så er jeg et heldig menneske som en gang hadde frihet til og kunne bevege meg fritt, men som menneskelig gjorde jeg noe som tok fra meg denne friheten.

Men jeg har fortsatt min menneskelighet intakt med følelser og syn, smak. For i min tid her hvor jeg er nå lærer jeg at som menneske er det lov å feile, og ta lærdom av det og kjenne på det menneskelige.

Mitt menneskelige jeg er det som jeg er. Å si at andre ikke er menneskelige handler bare om usikkerhet, og da bruker vi ord for å skille andre fra en selv og da kan vi si at de er ikke menneskelige, alle har sin måte å være på, men de er jo menneskelige for det.

For selv om man gjør noe dumt og blir dømt for dette, så er man menneskelig for det. Hvis ikke, hadde man vært en robot og blitt kastet på dynga hvis du ikke gjorde som du ble fortalt at du skulle gjøre, det er umenneskelig. Men heldigvis er jeg et helt menneske og menneskelig av kjøtt og blod, uansett hva man gjør feil så er man menneskelig.

Tekst:

NOE GALT

Fra:

Haagi

Dato:

17.04.2018

Jeg vet ikke helt hvor jeg skal begynne, men hvis jeg går tilbake til barndommen tror jeg at jeg har noen positive bilder i meg. For eksempel, da jeg var liten var alt fint og perfekt og det var ikke noe IS eller Al-Shabaab eller Taliban. Og jeg pleide å synes eller tro at det var en vakker verden, eller vakre steder, eller vakre mennesker. Men dessverre blir alt snudd på hodet. Jeg skal forklare litt om hvordan dette samfunnet av mennesker forandret seg fra hvordan det var før. Da jeg var gutt, visste jeg ikke hva rasisme var, og jeg visste heller ikke om flyktninger, for det var en annen tid, ikke som i dag. Det var ingen krig, det var ingen terrorister, det var ingen flyktninger, ikke noe sult, det var ingen sykdommer som AIDS (HIV), ingen hungersnød og ingen fattigdom, tror jeg. Og jeg mener ikke som i dag, menneskene levde lykkelig, de respekterte hverandre og alt var perfekt. Jeg pleide å ha drømmer, virkelig fine drømmer, men ikke nå lenger. Jeg vet ikke hvorfor, men jeg tror det er noe galt med universet, for hvis du ser deg rundt, så vil du se at noe er galt. For eksempel, tenk på de siste tjue årene hvor mange som har blitt drept av terrorister og hvor mange som har blitt drept i krig, og hvor mange som har blitt drept på havet mens de prøvde å skaffe seg et bedre liv og også de som har forsvunnet i ørkenen mellom Sudan og Libya. Se på hva som foregår i Syria, i Myanmar, i Ukraina og i Libya. Det er grusomt å drepe uskyldige mennesker og ødelegge landsbyene og byene deres, alle ting og alt de eier, og vet du hva det mest grusomme er? Det er bare de uskyldige menneskene som lider mest, og ingen bryr seg om dem. Og husk at dette er verdenen vi lever i i dag. Og glem ikke at det er mye annet også. Når du ser deg rundt, skjønner du at det er noe galt i dag, for eksempel det som forskerne sier om klimaendringer og mye annet. Og jeg kan fortelle deg at det er noe galt med universet, men det er ikke noe galt med meg.

Dato:

03.04.2018

Tekst:

IKKE DEN SAMME

Fra:

Haagi

Jeg er ikke den samme som jeg pleide å være, la meg fortelle deg om det mennesket, for det første er forskjellen mellom meg og ham: Én, jeg var en ung, sterk, vakker mann, et åpent menneske, respektabel, jeg var fantastisk, jeg var kreativ, de fleste de elsket meg, og de respekterte meg veldig, la meg fortelle deg litt om fortiden min, jeg ble født i Somalia i en by som heter Galkaio, i 1966, jeg begynte på utdannelsen min i 1972 da jeg var seks, faren min var offiser (general), bare tenk deg hvilke muligheter en sønn av en general kan ha, jeg mener jeg begynte på privatskole etter den offentlige skolen, jeg ble behandlet som en prins, det var en fin tid, jeg hørte alltid på foreldrene mine og fulgte deres råd, i hjembyen min på den tiden var jeg en god fotballspiller, de fleste av de unge guttene og jentene de pleide å støtte meg (og likte meg), i 1981 drepte myndighetene i Somalia faren min og satte til og med moren min i fengsel, i 1981 tar onkelen min meg med seg og vi flytter fra Somalia til Etiopia, og et år senere begynner jeg på mitt eget eventyr: Jeg var en ung gutt på 16. Jeg snakket med onkelen min og fortalte om planen min og jeg sa at selv om han ikke ville hjelpe meg på noen måte, kommer jeg til å gjøre det, da godtok han det og han ga meg litt penger, deretter reiste jeg til Kenya i 1982, og jeg begynte å arbeide og tjente litt penger, men det er én ting jeg ikke glemmer, og det er noe faren min pleide å si til meg: Sønnen min, hør mitt råd og gjør som jeg sier, for det er bra for deg. Han sa at når jeg var lei meg måtte jeg huske å være positiv. Når jeg trodde jeg ikke hadde noen ting igjen, skulle jeg huske å være takknemlig. Når jeg var trist, skulle jeg huske min plikt til å hjelpe andre. Når jeg følte meg elsket, skulle jeg huske kjærlighetens kraft og hvor mye styrke den gir til et menneske. Og det andre rådet jeg fikk av ham, var å huske og forstå at et menneske med overbevisninger og lidenskap er et menneske med mange fiender, og ikke slåss mot fiendene dine, bare bruk tilgivelsens kraft, den vil alltid hjelpe deg i det lange løp. Jeg tok imot disse rådene fra faren min og fulgte dem og ble en mann, så hvis jeg tenker tilbake, forskjellen mellom gamle dager og i dag, det er at jeg kan ikke arbeide slik jeg pleide, for eksempel så pleide jeg å jobbe 16 timer om dagen, men det kan jeg ikke i dag, jeg kan ikke gjøre de tingene jeg pleide å gjøre, jeg tror du forstår forskjellen mellom en ung mann og en bestefar, jeg håper du forstår hva jeg mener.

Tekst:

Fra:

Dato:

JEG ER IKKE DEN JEG PLEIDE Å VÆRE

03.04.2018

Benjamin

Jeg har problemer med å kjenne igjen den mannen jeg ser i speilet. Vi forandrer oss vel alle med tiden, men for noen av oss er endringene mer dramatiske. Jeg pleide å være god, men det er jeg ikke lenger. Jeg har sittet inne i mange år, og det har nok forandret meg. Jeg forandrer meg fortsatt; spørsmålet er, forandrer jeg meg til det bedre eller til det verre? Jeg håper det er til det bedre.

Jeg pleide å være flink. Jeg pleide å gjøre som jeg ble bedt om, følge reglene. Nå har jeg ikke lenger en plass i samfunnet deres. Jeg er en utstøtt. Ikke misforstå meg, jeg sutrer ikke over det, for det var mitt eget valg for mange år siden. Men jeg håper at de endringene jeg gjennomgikk og som brakte meg hit, kan snus. Jeg vil fortsette å forandre meg, og jeg vil forandre meg til det bedre.

Livet er rart. Den ene dagen lever du uten en bekymring i verden, og den neste dagen blir du dømt til 20 års fengsel. Noen har sagt at jeg har dårlig humor, men jeg synes likevel det er komisk. Jeg har utdannelse, og ja, jeg vet forskjellen på rett og galt. Likevel fortsetter jeg å ta de gale valgene. Når jeg ser i speilet, ser jeg meg. Men når folk ser på meg, ser de ikke forbi forbrytelsene mine, og det definerer meg liksom i deres øyne. Slikt kan få deg til å stille spørsmål ved hvem sitt ansikt det egentlig er du ser i speilet. Er jeg meg selv eller er jeg noen andre. Én ting er sikkert, jeg er ikke det mennesket jeg pleide å være.

Dato:

Tekst:

Fra:

April 2018

KJEDSOMHET

Marius

Kjedsomhet er en kjedelig ting.

Det å kjede seg er visst sunt, men det har jeg aldri forstått.

Skal man kjede seg mindre av å lære det.

Hvis man lærer å kjede seg, skal man da ikke kjede seg, eller skal man bare lære å kjede seg mer?

Kjeder man seg mindre eller mere av å lære å takle kjedsomhet?

Bare det å prøve å forstå kjedsomhet er kjedelig.

Noen sier at: Hvis man venter på noe godt, venter man ikke forgjeves.

Er det slik at hvis man venter, så får man noe godt uansett?

Dato:

Tekst:

Fra:

April 2018

TRYGGHET

Marius

Når jeg forteller deg ting, føler jeg meg ydmyk og flau.

Når jeg prater med deg, så føler jeg meg som et menneske igjen.

Du får frem hvem jeg er i meg selv.

Noe med deg gjør meg normal.

Med normal mener jeg fokusert og bevisst.

Det er flaut, men godt å snakke med deg.

Dette er på ingen måte en kjærlighetserklæring, men en trygghetserklæring.

Jeg kan med hånden på hjertet si at du gjør meg trygg.

Trygghet er noe du gir meg.

En trygghet jeg aldri før har kjent.

Din energi smitter over på meg.

Når du drar herfra, så har jeg ladet batteriene mine.

Smilet kommer og selvsikkerheten kommer bare mer og mer for hver gang du går herfra.

Det er bra når du kommer, men enda bedre når du drar.
For følelsen du gir meg når du drar er tro og god.

Jeg kjemper hver dag.
En kamp mot de råeste,
råskapen deres er skummel.
Råskapen deres skal bite tilbake,
men ikke fordi jeg er råere, men fordi sannheten vil seire.

Det skal jeg si deg, de kommer aldri til å bli tyske eller norske. Men de kan bo der for alltid fordi de er innvandrere og de landene er ikke som USA, der alle er innvandrere, og vet du det andre som er med de menneskene? De har ikke sett landet som bestefaren deres kommer fra, og det eneste landet de kjenner er det landet hvor de ble født, det er det hjemmet de kjenner men de menneskene som ble født i de landene i generasjoner, vil likevel aldri bli akseptert på samme måte som de andre innbyggerne, de vil alltid være innvandrere. Men det rareste er at hvis folk drar tilbake til der besteforeldrene deres kom fra, vil de bli akseptert som borgere der.

Tekst:

HJEM

Fra:

Haagi

Dato:

17.04.2018

Dato:

April 2018

Tekst:

EN NY FØLELSE

Fra:

Marius

Jeg tror at når hjemmets trygghet forsvinner er det ikke noen lykke og når det ikke er noen lykke er det ikke noe liv, ikke sant, liv er når du nyter øyeblikket men hvis du ikke gjør det, har du ikke noe liv, jeg mener at hjemmets trygghet er en av de viktigste delene i livet og når det blir borte så blir alt forferdelig, og det er sånn at når folk begynner å leve i frykt fordi de ikke vet hva som vil skje med dem i morgen eller om noen timer eller i overmorgen, så kan du tenke deg hva slags liv det er når du ikke vet om de du er glad i vil komme trygt hjem igjen. Når hjemmets trygghet eller det du kjenner blir borte, blir folk flest syke, de blir dårlige mennesker, de blir ikke snille og de slutter å respektere hverandre.

Hjemme, det finnes ikke noe bedre sted enn hjemme, hjemme er hjemme. Jeg mener at det finnes to «hjem», jeg vil forklare hva jeg mener med det, det første mener jeg er der forfedrene dine kom fra, si for eksempel at oldefaren din kom fra Afrika, kanskje Ghana eller Somalia eller Kenya, og han flyttet til Europa, for eksempel Norge eller Tyskland, og han blir boende der og etter en stund gifter han seg og får barn og barna hans de vokser opp og gifter seg og de får også barn og den tredje generasjonen de gifter seg også og får barn, så kaller hele den generasjonen seg norske eller tyske fordi de er født der og fedrene deres er født der også, det er grunnen til at de kaller seg norske eller tyske, men én ting er sikkert og vet du hva det er?

Jeg har ingen tro på at systemet knekker meg, men at det gir meg en realitetssjekk. At man blir bevisst er nok et veldig riktig uttrykk for meg å bruke.

Bevisst på hvem man egentlig er. Bevisst feil og mangler man har. Jeg personlig har blitt bevisst på hvem jeg er, men også på de feil og mangler jeg har, men også de sterke sidene jeg har. På visse ting er jeg nok uknuselig, men på andre ting så utrolig svak og følsom.

På et egoistisk plan er jeg uknuselig, men på et stadiet med følelser og relasjoner er jeg svak og nesten ubrukkelig.

Jeg vet jeg har mye å bevise. Men det forstår jeg.

Smerten jeg har gitt andre har jeg aldri helt skjønt fordi den smerten jeg selv har, har jeg aldri skjønt selv heller. Det er ikke meningen å gi andre smerte og skuffelser, men det er jo det jeg alltid har gjort. Noe jeg aldri vil gjøre igjen mot noen.

At mange hater meg er forståelig, men vondt å innrømme for meg selv. Før har jeg ikke brydd meg om andres følelser, men nå svir dette i kroppen min. Det har satt dype spor i meg, men den smerten jeg har er bra for meg. Bare det å kunne føle på sorg og kjenne smerte føles tryggere nå.

En trygghet jeg aldri har følt på før.

At det føles trygt å føle anger er en ny følelse for meg.

For det skal være trygt å vise følelser.

Jeg tror at når man blir bevisst på egen trygghet, så blir ting tryggere for meg.

Man kan ikke gi trygghet uten å ha det selv.

Man kan ikke gi andre rundt seg trygghet uten å ha det selv. Trygghet er noe alle kan utstråle, men godheten i trygghet kommer fra hjertet, og da må man være trygg innvendig. Man kan også være trygg på en falsk måte. Det å være selvsikker er også en måte å utstråle trygghet på.

Noen har alt, hjerte, godhet tvers gjennom, og noen har tryggheten fordi de er selvsikre av andre årsaker.

mennesker. Noen er arbeidere, noen er selgere, noen er herskere.

«Forandring» er et veldig bra ord for å beskrive nesten alt. Men nesten alt rundt oss forandrer seg. Til og med mennesker er aldri de samme, de samme som de var i går. Naturen forandrer seg hele tiden. Jeg tror det bare er tiden som aldri forandrer seg.

Dato:

Tekst:

Fra:

15.04.2018

15. APRIL

Marius

Tekst:

Fra:

Dato:

FORANDRING

30.04.2018

Mantas

Vi vet at vi ikke kan vinne over systemet. Men steg for steg kan vi, og andre med de samme ideene, forandre ting. Men det tar alltid tid. Vi lever i gode tider, for vi har tilgang til all slags informasjon og kan lære av fortiden, hvordan vi kan kjempe mot systemet eller om det i det hele tatt er verdt å kjempe.

Noen er egoistiske og prøver å forandre verden bare for sin egen skyld og bryr seg ikke om hva som er best for alle. Og selvfølgelig, hvis du prøver å forklare for dem at de tar feil, hører de ikke på deg, eller de vil ikke lytte.

For meg er soning i fengsel bare et stadium i livet. Jeg sier alltid at jeg har en bryter i hodet: utemodus/innemodus. Nå skrur jeg på innemodusen og prøver å utnytte denne situasjonen. Når jeg sitter inne, prøver jeg å være aktiv, lære nye ferdigheter, bli bedre på gamle, få nye venner, og det viktigste av alt, ikke være lei for at jeg sitter inne og går glipp av mye på utsiden. Jeg er skyldig og må sone straffen min. Jeg skylder aldri på noen andre for det. Jeg var klar over risikoen. Iblant møter jeg folk i fengsel som er deprimerte. Jeg prøver å snakke med dem og forklare at det ikke er bra å angre, klandre seg selv og være deprimert. Bare aksepter det du har gjort, og tenk at du ikke skal begå flere forbrytelser. Bare du kan bestemme hvordan du vil bruke tiden i fengsel.

For meg er fengselet som et lite samfunn. Vi har alle slags

Når man minst fortjener kjærlighet, trenger man det mest.
Når man minst forventer det, så finner man det

Når man minst forventer kjærlighet

Når man minst fortjener kjærlighet, trenger man det mest.
Når man mest ønsker kjærlighet, så får man det ikke.
Når man minst forventer det, får man det.

Dato:

31.04.2018

Tekst:

PLANETEN ULLERSMO

Fra:

Tommy

Tekst:

FJELLET

Fra:

Marius

Dato:

April 2018

Jeg husker første gangen du kom inn her.
Jeg kunne ikke ha sett det for meg.
Noen sier at du kanskje ikke var så verst til de tingene du gjorde. Ja, og andre sier kanskje at jeg var det verste som har skjedd denne jord. Har du et sted å bo?
Med tanke på måten du/jeg tok på meg den rollen?
Trodde jeg at jeg aldri ville forlate den rollen i livet.
På mine egne ben.
Det gjorde ingen.
Jeg hadde ikke gjort det hadde det ikke vært for deg.
Du gjemte deg på det fjellet fordi jeg/de ville bøte for noe.
For alt vi vet er jeg der enda.
Om ingen/de hadde hentet meg.
Vi er forbrytere.
Vi blir fortalt at man må bøte for våre synder. Ved å sitte i fengsel.
Kanskje veien til forsoning er å ikke gjemme seg bort på dette fjellet.

Jeg står på en planet som heter Ullersmo som gjør meg usikker og redd, det er en planet som er så ukjent for meg. Og som jeg ikke har noe forhold til. Alt som skjer her er så ukjent for meg, det er ikke her jeg hører hjemme.

Jeg ser på en annen planet som er friheten, likevel kjenner jeg en frykt og en usikkerhet for denne planeten. Jeg har vært der tidligere. Jeg har vært der før, men hva vil møte meg der? Er det noen som vil kjenne meg igjen og hvem vil jeg møte der, og vil jeg klare og møte alt som er der? Hva vil jeg møte av utfordringer, og klarer jeg og møte dem?

Jeg vet at jeg vil dit og skal gjøre alt for å klare meg der. Hvem er mine venner der? Det får jeg finne ut av når tiden er inne for å forlate planeten Ullersmo. Jeg vet en ting, og det er at jeg aldri skal tilbake til planeten Ullersmo, jeg gleder meg og gruer meg til den dagen kommer når jeg skal forlate Ullersmo.

Dato:

21.05.2018

Tekst:

DIALOGENS SLUTT

Fra:

Benjamin

Det du finner her inne, er ikke hjerteløse, iskalde monstre. Du finner kun naboen din, faren din, broren din eller sønnen din. Virkeligheten er skremmende, men fortsatt virkelig. Mange av oss har begått utilgivelige handlinger, og det er ikke alltid lett å leve med, hverken for oss her inne eller dere der ute. Å reflektere over de valgene en har gjort og de situasjoner som har oppstått, er vel like menneskelig som å dele sine tanker, håp og drømmer. Alle mennesker kjemper hver sin kamp her i livet, og akkurat som dere er vi også mennesker. Kriminaliteten vi begår, de handlingene vi har utøvd, kan ikke alene definere oss. Vi er så mye mer enn det. Alle er vi forskjellige her inne, akkurat som alle dere er forskjellige der ute.

Dere skrev at «Ved å utlevere dere selv har dere også utsatt dere for en risiko for å bli misforstått». Sannheten er at jeg har blitt misforstått hele livet mitt, så det skremmer ikke meg lenger. Man kan tilvenne seg det meste her i livet, og dette har jeg blitt vant til. Menneskene ser bare det de tillater seg selv å se. De tingene vi ikke klarer å forstå eller forklare, lar vi noen andre forklare for oss. På denne måten skapes stereotypene. En stereotyp er et forenklet mentalt bilde av et individ eller en gruppe mennesker som har noen felles karakteristiske kvaliteter. Vi kan ikke tillate oss å la slike begreper definere noen i samfunnet vårt. Vi er alle så mye mer enn det.

Jeg har levd et liv fylt med kriminalitet. Dette gjør meg kriminell, ok. Det går ikke an å bortforklare det på noen måte, og det ønsker jeg heller ikke å gjøre. Men betyr det at alt håp er ute? Kan ikke mennesker forandre seg? På samme måte som jeg aldri spurte om lov til å gjøre de tingene jeg gjorde, så kommer jeg heller aldri til å spørre om lov til å forandre meg. Er jeg da fortsatt kriminell? Jeg tør satse penger på at minst 4 av 5 i samfunnet har brutt loven. Dette er på ingen måte en sammenligning av lovbrudd, poenget mitt er bare det at ingen er perfekte. «Forbryteren» er langt fra perfekt, men det samme gjelder naboen hans utenfor fengselet. Vi er ikke bare «udy» som er avskjermet fra samfunnet. Vi er fedre, brødre, sønner, til syvende og sist er vi også mennesker.

EN Dialogues

In spring 2018, Liv Bugge invited Sara Orning, Department of Interdisciplinary Studies of Culture, NTNU, and Ingvil Hellstrand, Interdisciplinary gender research, UiS to participate in her art project *To accept theirs, to make it mine, to wish it for myself*. Sara and Ingvil are among the founders of *The Monster Network*, which is a think-tank focusing on issues to do with otherness, outsidership and normality. Sara and Ingvil's research investigates how people and beings in different eras and places have been understood and represented in various ways – in social discourse, film and literature – as normal, abnormal, or monstrous, and our understanding of these concepts in different situations. For example, Ingvil has studied how robots pass as human in science fiction and how this affects our perception of what is human. Sara's areas of research include how women in the 17th century who dressed in men's clothing were considered monsters.

During April and May 2018, Sara and Ingvil engaged in a written dialogue with five inmates who had participated in the art project at Ullersmo and Eidsberg Prisons: Haagi, Benjamin, Marius, Mantas and Tommy. Sara and Ingvil initiated the dialogue by sending the inmates a selection of quotations from science fiction movies and literature. The inmates were free to respond to these quotations in writing in any way they liked. The following pages contain a selection of the texts produced by the inmates during this two-month period.

The quotes are taken from the following bibliography::

Butler, Octavia (2000). *Lilith's Brood*.
New York: Grand Central Publishing
Carter, Angela (1977). *The passion of new Eve*. London: Victor Gollancz Ltd.
Coates
Ta-Nehisi (2015).
Between the world and me.
New York: Spiegel & Grau
Gaiman, Neil (1994). *The Sandman: Brief Lives*. [graphic novel]. Burbank: DC Comics
Grimsrud, Beate (1998). *Å smyge forbi en øks*. Oslo: Cappelen Damm
Haraway, Donna J. (1992). *The promises of monsters: A regenerative politics for inappropriate/d others*. I L. Grossberg, C. Nelson and C. Treichler (red), Cultural Studies

(s. 295–337). London: Routledge
Roddenberry, Gene (manusforfatter og regissør). (1966-1969). *Star Trek: The Original Series*. [TV-serie]. USA: CBS Television Distribution
Roddenberry, Gene og Berman, Rick (manusforfattere og regissører). (1987-1994). *Star Trek: The Next Generation*. [TV-serie]. USA: CBS Television Distribution
Tarkovsky, Andrei (regissør) og Tarasov, Viacheslav (produsent) (1972). *Solaris* [film]. Sovjetunionen
Winterston, Jeanette (2011). *Why be happy when you could be normal?* London: Random House

Date:

Text:

From:

30.05.2018 MY DAY

Mantas

Wake up, thinking about last night's dream.
Alarm clock. Brushing teeth, washing face.
Going out of the cell, greeting others.
Take food from freezer.
Going to work.
Time goes fast at work. Busy with project.
Dinner time.
Outside, play volleyball.
Making food. Talk to people. Play cards.
Watch TV. Prepare for night.
Goodnight.

MY CELL

When I saw my cell for the first time it was 'empty'. But during the time I made it cosy and nice. Now it's warm. I personalized it as much as I can. Put some posters on the walls, some of my origami on the table. Shelves full of my clothes.

Date

Text:

From:

30.04.2018 IT IS LIFE, BUT NOT AS WE KNOW IT

Benjamin

To live your life in a prison, to be alive and imprisoned, is a kind of life, but not a life that most of us know about. First your body is imprisoned, while your mind keeps searching for a way out. An individual uses their mind to create and solve problems concerning survival. After you've spent some time in prison, you adapt to your surroundings. You become nothing more than a number in the system. Perhaps the characteristics of a prison can be compared

with those of a person, if the person in question is unforgiving and cold. The walls are the skin, all the different sections inside are the organs, and as inmates we find ourselves passing through its digestive system. We can't move around freely inside here, just like food can't move freely on its way through the body. There is only one track through. In the end, if you finally emerge from the system, you will have been transformed into a bigger shit than you were to start with.

How can something negative transform you into something positive?

The inside of a prison's body is a cold, dark place. Your survival depends solely on your ability to adapt to your surroundings. When I use the word 'survival', I'm not talking about staying alive, but I'm talking about all the qualities that make you the person you are. It's easy to lose a part of yourself in the system. Perhaps you've lost parts of your humanity or your ability to experience joy. Most of us lose something while we're doing our time.

Who's bothered about it? In fact, why should anyone be bothered about what we lose, when we've taken so much from other people?

Perhaps we all deserve what is happening to us, and perhaps not. At this point it doesn't really matter, in any case not for the numbers who are already inside the system. Forget your sympathy, that's not what I'm after. I don't want anyone to feel sorry for me, or for anyone else who's in here. But I do want you people in the outside world to understand, you need to understand what the system does and what it doesn't do with us. There's no rehabilitation behind the grey skin, they don't have the money for that. We propel ourselves slowly through the body. It takes time, both months and years, but at the end of the day, the prison's body will shit us out and send us back into society.

Living isn't the same thing as being alive. Many of us move through our lives in a trance-like state. You forget your experiences, and everything that you used to value isn't worth thinking about any more. The ability to be present in the now disappears completely. Living in the body of the prison is a unique experience, your life is put on pause from the day you enter until the day of your release. You are no longer in the driving seat, you are a passenger and your destination is unknown. You can formulate this in many ways, but the truth remains the same. Light becomes dark, and a good person no longer knows who he is!

It's a life, but not a life that most people know about.

Date:

21.05.2018

Text:

ABOUT PRISON

From:

Haagi

Let me say a little about a prison. First of all, you can't know a person before you spend a long period of time with him/her consistently 24/7. But prison is different, I think, and to know about a prison you need several years, perhaps at least one year. The second thing about a prison is that prison can be a very good place for many different people, and a good experience for many other (people) and it helps people to grow up, when I say that prison helps people to grow up, I mean that when someone is drug-addicted and he/she comes to prison following an incident they become ordinary and most of them come to realise that they were on the wrong track when they were outside. I mean that about the life they have been through, and then they begin to think about their future, and they begin to look for education or training, because in this prison where I am now, people get free education and free work training if they want it, and these are opportunities that you can't get everywhere, just in some countries. And let me also tell you a little about a Norwegian prison, when people have done one-third of their time, then they get transferred to an open prison if their behaviour has been good, and at the end of their sentences, in the last two years, they get to work in companies and earn an ordinary wage like other people do, and they get their own money and have responsibility. Make sure that they go to work in the morning, and that they come back in the evening (6pm). But if they do something wrong, for example they take drugs or drink alcohol when they are out at work, then they will lose everything and they will face the consequences, which means that they will be sent to a high-security wing. But such opportunities don't exist in all countries. Perhaps you get these opportunities in some countries, such as Norway, the Netherlands, Sweden or Denmark. But there are many countries where you can't get these opportunities, such as the Third World, India, the Middle East. In prison you can write letters, make phone calls, get people to visit you, and you can ask a prison officer for help if you don't know how to fill out application forms and visit forms and all these things. And it's important to write down plans and goals, to be organized, and always to have a positive attitude; you know that things won't be simple in any way, but use the bad days as motivation, and it's important to remember where you have been and how far you have come, and for the most part

be focused on where you are on your path. Be respectful towards your officers and the people who are helping you to get through a difficult time. Prison life is difficult and frightening, but if you stick to its codes and stay out of trouble you can survive your time without too many problems. But if you get caught with drugs in prison, you may get a longer sentence or be transferred to a more dangerous prison. Sometimes, in fact, I see prison as a kindergarten or a rehab centre. But sometimes there's a lot of misunderstanding between inmates and officers. And I believe that the basis for all these mistakes is lack of knowledge. I think that some of the officers have little knowledge and a lack of prison experience. And sometimes if you look at the officers, their behaviour, than you know that these officers are confronting an inmate who has good knowledge and experience of prison. And do you know that the funniest thing is that these officers always think that they are right, because they are officers. Then you can understand how things sometimes come to blows. And sometimes when you see a new officer who has arrived to start working in a prison, and the only idea he has about the inmates is negative, not positive, then you can understand that the prisoners are not the only people who need rehabilitation, but newbie officers also need this type of rehabilitation. I think that prisons are good for many types of people, not just for criminals. And if I say a little about Ullersmo Prison where I am now, it's a very good prison, a good place to be when you've been a criminal, because in Ullersmo Prison you can get many opportunities that are important for your future, and those are an education and job training. So when you have done your time, then you know you should start your future. And even in Ullersmo Prison they give you opportunities to work in the last two years of your sentence if you behave well. And when you come out, when you've finished your sentence, you have a little money to begin your future. But some people think that a prison is an evil place, but I don't believe that.

Date:

21.05.2018

Text:

16/611

From:

Marius

As a person, no doubt I can be misunderstood within the system. This is because my past has brought me into the system in a negative way.

I've become a victim of my own stupidity and behaviour.

When I say I've become a victim, I mean that I've been judged in advance by the system and its officers, by the average Norwegian, and also by the inmates.

Marius as he is brought before the court now is not the same Marius that I was many years ago, and perhaps not the Marius I would have wanted to be, but the Marius I've become because the system has faults and defects that are never detected.

Being exposed to the kinds of things I experienced in my childhood, from when I was born until when I started school, is not something I would wish on anyone. But I can understand that I am misunderstood now, also as a result of the prejudices and harshness I feel here in prison. Between these four walls in prison, I'm simply number 16/611, and not Marius.

When reading this number, 16/611, one gets a picture of cynicism and a person one would prefer to avoid.

The system is not based on discretionary evaluations, but on the action or actions one is either accused of or found guilty of.

I can see why it has to be this way, but that a person who sits in an office 30 metres away from you can control the rest of your time in prison without ever having met you is creepy, but at the same time – in a weird way – understandable.

The people who are prison officers are so incredibly different, but at the same time so similar. Some of them give us a feeling of equality and understanding.

You can talk about ordinary things, smile and laugh together, but always with a slight filter.

Some officers are no doubt officers because they care more about power than the "care" in "Kriminalomsorgen" (The Norwegian Correctional Service, directly translates from Norwegian as "Criminalcare"). These are the ones to avoid. In turn, this means that you create a natural distance between inmate and officer. There are certainly officers who treat us really badly, but there are also an incredible number of really okay officers, but again when an adviser,

the prison governor, or those power-hungry officers we see as slightly “shit people” break us down because that’s how the system is built, then that creates a distance between inmates and officers.

But I’d also add that there’s only a small number of “ass-holes” in the system here, even though you notice them. But the distance becomes so great that “we” feel it so much more strongly than is perhaps the situation in reality.

I’m no doubt very affected by this system we’re so negative about, but over the years have become convinced that our failings and mistakes are something we have to work on ourselves, and I think this 100%, the “system” needs to take a better grip on those who really want to do something with their lives, those who really do want to make a complete U-turn.

As people we are so similar, but nonetheless so different.

Text:

From:

Date:

WHY BE HAPPY WHEN YOU COULD BE NORMAL?

11.04.2018

Benjamin

What does it mean to be normal? How can you tell who’s normal and who isn’t? Are you normal? Am I? To be happy and to be normal are two entirely different things, one is a feeling and the other a way of being. I do not believe these two have a lot in common.

There are more than seven billion people in the world. That’s more than seven billion different persons. How can anyone really say what is normal and what is not? Each and every one of us is unique. We’re like grains of sand moving in the desert, the wind takes us to new places and together we’re reshaping the land. Alone we’re hardly noticed, but when we move together we’re making huge changes to our environment. Maybe the same goes for our society? When a majority of people do something, it’s considered to be something normal?

Personally, I’d rather be that one single grain of sand that fights the wind. I am happy in my current position, so to speak. I don’t need to be considered normal, as long as I’m happy. To be happy is

more important to me than being normal. But still, who is to say what it is to be normal?

The sun rises in the east and sets in the west. This is something we can consider to be normal because it is a repeated occurrence and also completely out of our control. The same goes for springtime, summertime, autumn and winter. The different seasons will come and go regardless of what we do, so it is a normal occurrence. People on the other hand are quite different, we can choose to act a certain way regardless of what other people say or think.

I am a convicted felon. I have lived on the other side of our society’s laws. I haven’t followed the rules, I have mostly broken them. Does this mean I am not normal? There are millions of criminals around the world, are we all considered abnormal? There are thousands of wealthy persons in the world, the world is also filled with poor people, is this considered normal? So, maybe the definition of being normal has nothing to do with how much money you have or, or how many people are in the same situation. No, the definition of “normal” is: conforming to a standard, usual, expected or typical. Normal is nothing more than a word made up by society. The idea of normal varies from being to being, and any set standard is someone else’s idea of what it is the condition warrants. There is no such thing as normal, so there can’t really be a definition.

I guess that leaves me right where I started. I am happy with my life. Of course things could be better, but still I’m alive, healthy and young. I’ve got my whole life ahead of me. Maybe I’m not considered normal by our society’s standards, but that’s okay. I’d rather be myself and happy than someone “normal” and miserable.

Why be normal when you could be happy?

From:

FREE

Text:

Marius

Date:

April 2018

You look outwards, but all you see is a closed society. You're inside a prison. In fact, I am inside a prison, but what about people who are free, but feel as though they are in a prison? Or are they held prisoner by their own emotions?

Is it me that is free in a prison?

Locked up inside, but free even so.

Free to feel and think but kept under guard. No one can take the freedom to feel and think away from us, but someone has taken our freedom to do what we'd like, but only for a little while. Because soon I'll be free.

No one can take my feelings away from me.

No one can take my thoughts away from me. Because no one knows what I feel, and no one knows my thoughts either.

Now I don't love anyone, but I don't think anyone loves me either. In a strange way, it's good not to love anyone.

Right now, I don't have the capacity to love anyone, and I also don't think anyone has the ability to love me. Because it's difficult to love someone who doesn't love himself.

Text:

LONGING

From:

Marius

Date:

April 2018

Longing is something everyone feels. What does it mean to long for something?

Do you miss something because you don't have it, or do you miss something because you are apart from the thing you are missing? I have a feeling of missing something or someone all the time. It's tiring to miss someone.

Thinking about them all the time, missing them all the time. Longing for them all the time.

Date:

23.04.2018

Text:

STILL HUMAN

From:

Tommy

What does it mean to be completely human? Does it mean being like everyone else?

I see myself as a completely human man, who was born to be human. What person has the right to judge and say I'm not human? As long as I can feel, taste, smell and see, then I'm a lucky human who once had the freedom to move around freely. But as a human, I did something that meant my freedom got taken away.

But I've still got my humanity intact, with feelings and vision, taste. Because in my time here, where I am now, I'm learning that as humans we're allowed to make mistakes, and to learn from them and feel what's human.

My human "I" is what I am. Saying that others are not human is simply about uncertainty, and using words to set ourselves apart from others. And then we can say that they are not human, all people have their ways of being, but they are still human for all that.

Because even if we do something stupid and get sent down, we're still human. If not, we'd be robots and would get chucked on the rubbish heap if we didn't do what we were told. That's inhuman. But luckily I'm a complete human and a human made of flesh and blood. Whatever we do wrong, we're still human.

Date:

17.04.2018

Text:

SOMETHING WRONG

From:

Haagi

I really don't know where to start, but if I go back to my childhood I think I have some positive pictures in me. For example, in my childhood everything was cool and perfect and there was no ISIS or Al-Shabaab or Taliban. And I used to think or believe that it was a beautiful world, or beautiful places, or beautiful people. But unfortunately everything goes upside down. Let me explain a little

bit of how this human society changed from what it was for most of recorded history. When I was a young boy, I did not know about the meaning of the word racism, and also I did not know about refugees, because that time was different, not like today. There was no war, there were no terrorists, there were no refugees and hunger, there were no diseases like AIDS (HIV), no famine and no poverty, I think. And I mean not like today, people used to live in happiness, respected each other, and everything was perfect. I used to have dreams, really good dreams, but not anymore. I don't know why, but I think there is something wrong with the universe because if you look around, then you will see there is something wrong. For example, think about the last twenty years how many people have been killed by the terrorists, and how many people have been killed for war, and how many have been killed by the sea while they are trying to get a better life and they also have been vanished in between Sudan and the Libyan desert. Look what is going on in Syria, in Myanmar, in Ukraine, and in Libya. It is horrible killing innocent people and destroying their villages and cities, everything and their belongings, and you know what the most horrible is? Only the innocent people are suffering the most and nobody cares about them. And remember this is the world we live in today. And don't forget there are many other things. When you look around, then you realize there is something wrong today, for example what the scientists they are saying about the climate changes and much more. And you know I can tell you there is something wrong with the universe, but there is nothing wrong with me.

Date:

Text:

From:

03.04.2018 I AM NOT THE PERSON
I REMEMBER

Haagi

I'm not the person I used to be any more, let me tell you about that person, first of all the difference between me and that person is: one, I was a young, strong, good-looking man, an open person, respectable, I was amazing, I was creative, most people they loved me, and they used to respect me a lot, let me tell you a little bit about my past, I was born in Somalia in the city of Galkaio in 1966, I start my schooling at the age of six in 1972, my father he was an officer (a general), just imagine what kinds of opportunities a son of a general can have, I mean I started at private school after the public school, I was treated like a prince, it was a good time, I always used to listen to my parents and do what they advised me, in my city at that time I was a good football player, most of the young boys and girls they used to support me (and liked me), in 1981 the Somali government killed my father and even put my mother in jail, in 1981 my uncle takes me and we move from Somalia to Ethiopia, and one year later I start my own adventure: I was a young boy at the age of 16. I talked to my uncle and I told him my plan and I told him also if he didn't help me by any means, I am going to do this, then he accepted it and he gave me some money, then I travelled to Kenya in 1982, and I started work and made some money, but one thing I don't forget, you know, my father used to tell me: my son, take my advice and do the same because it's good for you. He said when I was down I must remember to be positive. When I thought I had nothing left, I remembered to be grateful. When I felt bad, I remembered my obligation to help others. When I felt loved, I remembered the power of love and how much strength it gives a person. And the other advice I took from him was to remember and understand that a person of belief and passion is a person with many enemies, and do not fight your enemies, just use the power of forgiveness, it will always work with you in the long run. I took all this advice from my father and I became a man, so if I go back, the difference between the old-times and today, you know I can't work like the way I used to work, for example, I used to work 16 hours a day, but today I can't, I can't do the same things like I used to do, you know you can understand the difference between a young man and a grandfather, I hope you understand what I mean.

Text:

From:

Date:

I AM NOT THE PERSON I USED TO BE

03.04.2018

Benjamin

I struggle to recognize the man I see in the mirror. I guess we all change through time, but for some of us these changes are more dramatic. I used to be good, but I'm not anymore. I have spent many years behind bars and I guess that has changed me. I'm still changing; the question is, am I changing for better or worse? I hope it 's for the better.

I used to be good. I used to do as I was told, to follow the rules. Now I no longer have a place in your society. I'm an outcast. But don't misunderstand me, I'm not crying about it, because this was my choice many years ago. But I hope that the changes I went through to get here can be reversed. I want to keep changing and I want to change for the better.

Life is funny really. One day you're living your life without a care in the world, and the next day you're facing 20 years in prison. I've been told that I have a bad sense of humour, but I still find it funny. I am educated and yes, I know right from wrong. But I still keep making the wrong choices. When I look in the mirror I see me. But when people look at me, they can't see past my crimes, and somehow this defines me in their eyes. These things can make you question whose face you're really seeing in the mirror. Am I myself or am I someone else. One thing is for sure, I am not the person I used to be.

Date:

Text:

From:

April 2018

BOREDOM

Marius

Boredom is a boring thing.
Being bored is supposed to be healthy, but that's something I've never understood.
Would we be less bored if we learn it?
If we learned to be bored, would that mean we wouldn't be bored?
Or should we simply learn to be more bored?
Would learning to tackle boredom make us more bored or less?
Just trying to understand boredom is boring.

Some people say: If you wait for something good, you don't wait in vain. Is it the case that if you wait, then you'll get something good anyway?

Date:

Text:

From:

April 2018

CONFIDENCE

Marius

When I tell you things, I feel humble and embarrassed. When I speak with you, I feel I'm like a human again.
You bring out who I am inside.
Something about you makes me normal.
By normal I mean focused and aware.
It's embarrassing, but good, to talk with you.
This is in no way a declaration of love, but a declaration of a sense of safety.
With my hand on my heart,
I can say that you make me feel safe.

Confidence is something you give me.
A sense of confidence that I've never felt before.
Your energy affects me.

When you leave, I've recharged my batteries.
My smile comes and my self-confidence emerges just more and more every time you leave.
It's good when you arrive, but even better when you leave.
Because the feeling you give me when you leave is true and good.

I struggle everyday.
A struggle against the most brutal,
Their brutality is sinister.
Their brutality must backfire, but not because I'm more brutal, but because the truth will be victorious.

Text:

HOME

From:

Haagi

Date:

17.04.2018

I think when safety of home disappears then there is no happiness and you know when there is no happiness there is no life, life is when you enjoy the moment but if you don't, then you don't have a life, you know I believe safety of home is one of the biggest parts of life and when that disappears then it is going to be horrible, and you know when people start living with fear because they don't know what is going to happen to them tomorrow or a few hours after or the day after, you can imagine what kind of life is that because you don't know if your loved ones come back home safely. You know when the safety of home or what you know disappears, most of the people become sick, they become bad people, they become unkind and they don't respect each other anymore.

Home, there is no better place than home, home is home. You know I believe there are two homes, let me explain about these two homes, first one I believe is where your ancestors come from, for an example let's say your great-grandfather came from Africa, like Ghana or Somalia or Kenya, and he moved to Europe, like Norway or Germany, and he stays to live there and after a while he gets married and gets children and his children they grow and get married and they too get children and that the third generation also they get

married and get children, then all that generation they call themselves Norwegian or German because they are born there and their fathers are born there too, that is why they are calling themselves Norwegian or German, but one thing is for sure and you know what that is? Let me tell you, they will never be German or Norwegian. But they can live there forever because they are immigrants and those countries are not like America, where everybody is immigrant, and you know the other thing about those people? They haven't seen the country where their grandfather comes from and the only country they know is the country where they were born, that is the home they know but still those people who were born in those countries for generations, they will never be accepted as somehow like the other citizens, they will always be an immigrant. But the funniest thing is that if people they go back to where their grandparents came from they will be accepted like citizens.

Date:

April 2018

Text:

A NEW FEELING

From:

Marius

I don't believe that the system will break me, but that it will give me a reality check.

Awareness is no doubt the right word for me to use.

Awareness of who we really are. Awareness of our mistakes and failings. Personally, I've become aware of who I am, and of my mistakes and failings, but also of my strengths. In some areas I'm pretty much uncrushable, but in others I'm incredibly weak and sensitive.

At an egotistic level I'm uncrushable, but when it comes to feelings and relationships I'm weak and almost useless.

I know I have much to prove. But I understand that.

I've never really understood the pain I've caused to others, because I've also never managed to understand my own pain.

It's not my intention to cause pain and disappointment to other people, but that's what I've always done.

Something that I'll never do again to anyone.

It's understandable that a lot of people hate me, but it's painful to admit it to myself. In the past I never bothered about other people's feelings, but now I feel them like a physical burn.

This has marked me deeply, but the pain I feel is good for me. Just being able to feel sorrow and feel pain feels more secure now.

A kind of security I've never felt before.

Feeling secure about feeling regret is a new feeling for me.

Because one should feel secure about showing feelings.

I think that when you become aware of your own sense of security, then you feel more secure about the things around you.

You can't give someone else a sense of security unless you have it yourself.

Security is a feeling everyone can radiate, but the goodness in security comes from the heart, and then you have to be secure in yourself. You can also be secure in a fake way. Being self-confident is always a way of radiating security.

Some people have everything, a heart, goodness all the way through, and some people have security because they are self-confident for other reasons.

Dato:

30.04.2018

Text:

CHANGE

From:

Mantas

We know that we cannot win against the system. But step by step we, and people with the same ideas, can change things. But it always takes time. We live in good times, because we have access to all kinds of information and can learn from the past, how we can fight the system or even if it's worth fighting.

Some people are selfish and they try to change the world only for their needs, ignoring what is best for all. Of course, when you try to explain to them that they are wrong, they don't hear you, or don't want to listen to you.

For me, conviction is only a stage in life. I always say that I have a switch in my head: outside mode/inside mode. Now I switch to inside mode and try to benefit from this situation. Inside I try to be active, learn new skills, improve old ones, make new friends, and most important, don't feel sorry that I am inside and missing a lot of things outside. I did the crime, so I have to do my time. I never blame no one for that. I knew the risk. Sometimes I meet people who are depressed inside. I try to talk to them and explain that it's not good to feel bad, blame yourself, and be depressed. Just accept what you did and think that you will never make crime again. Only you can decide how you will spend time in prison.

For me, prison is like a small community. We have all kinds of people. Some are workers, some are sellers, some are rulers.

'Change' is a very good word to describe almost everything. Almost everything around us is changing. Even people are never the same, like they were yesterday. Nature changes all the time. I think, only time never changes.

Text:

15. APRIL

From:

Marius

Date:

15.04.2018

When you least deserve love, that's when you need it most.
 When you least expect it, that's when you find it.
 When you least expect love.
 When you least deserve love, that's when you need it most.
 When you most desire love, that's when you won't find it.
 When you least expect it, that's when you find it.

Text:

THIS MOUNTAIN

From:

Marius

Date:

April 2018

I remember the first time you came here.
 I couldn't have imagined it. Some people say that perhaps you weren't the worst at the things you did.
 Yes, and perhaps others say that I was the worst thing that has happened to this Earth. Do you have somewhere to live?
 Thinking of the way you/I took on this role?
 I thought that I never would abandon this role in life.
 On my own feet.
 No one thought that.
 I wouldn't have done it if it hadn't been for you.
 You hid yourself on that mountain because I/they would make up for something.
 For all we know, I'm still there now.
 If no one/they had fetched me.
 We are criminals.
 We are told that we should pay for our sins. By being in prison.
 Perhaps the path to atonement is not to hide ourselves away on this mountain.

Date:

31.05.2018

Text:

PLANET ULLERSMO

From:

Tommy

I'm standing on a planet called Ullersmo. It makes me uncertain and afraid. It's a planet that's so unfamiliar. And I don't have any relationship with it. I find everything that happens here so unfamiliar. I don't belong here.

I look at another planet called Freedom. All the same, I feel fear and uncertainty about that planet. I've been there in the past. I've been there before, but what will I find there? Is there anyone who will recognize me? And who will I find there? And will I cope with everything that's there? What challenges will I face, and will I manage to cope with them? I know that I want to go there and that I'll do everything I can to cope with being there.

Who are my friends there? I'll find that out when the time comes for me to leave Planet Ullersmo. I know one thing, that I'll never come back to Planet Ullersmo. I anticipate with joy and dread the coming of the day I leave Ullersmo.

Date:

21.05.2018

Text:

THE END OF DIALOGUE

From:

Benjamin

The people you'll find in here aren't heartless, ice-cold monsters. You'll find only your neighbour, your father, your brother, or your son. The reality is frightening, but it's still real. Many of us have committed unforgivable crimes, and that's not always easy to live with, either for us inside or you outside. Reflecting over the choices we've made and things that have happened is just as human as sharing our thoughts, hopes, and dreams. In this life, everyone fights his own battles, and we're people too, just like you. We can't be defined only by the crimes we've committed, the things we've done. We're so much more than that. Everyone is different inside prison, just like all of you in the outside world are different.

You wrote, "By revealing things about yourselves, you're also exposing yourselves to the risk of being misunderstood." The truth is that I've been misunderstood all my life, so that doesn't frighten me anymore. One can get used to most things here in life, and this is something I've got used to. People see only what they allow themselves to see. When there are things we can't understand or explain, we let other people do the explaining for us. That's how stereotypes get created. A stereotype is a simplified mental image of an individual, or of a group of people who have some characteristic qualities in common. We can't allow such concepts to define anyone in our society. We're all so much more than that.

I've lived a life full of crime. That makes me a criminal. Okay. There's no way it's possible to explain it away, nor do I want to do so. But does it mean there's no hope left? Can't people change? Just like I never asked for permission to do the things I did, so I'll never ask for permission to change. Am I still a criminal? I'd bet good money that at least four out of five people in society have broken the law. That's in no way meant as a comparison of illegal acts, I'm just making the point that no one is perfect. 'The perpetrator' is far from perfect, but the same is true of his neighbours in the world outside. We're not simply 'brutes' being kept hidden from society. We're fathers, brothers and sons. And at the end of the day, we're human too.

Lesning Reading

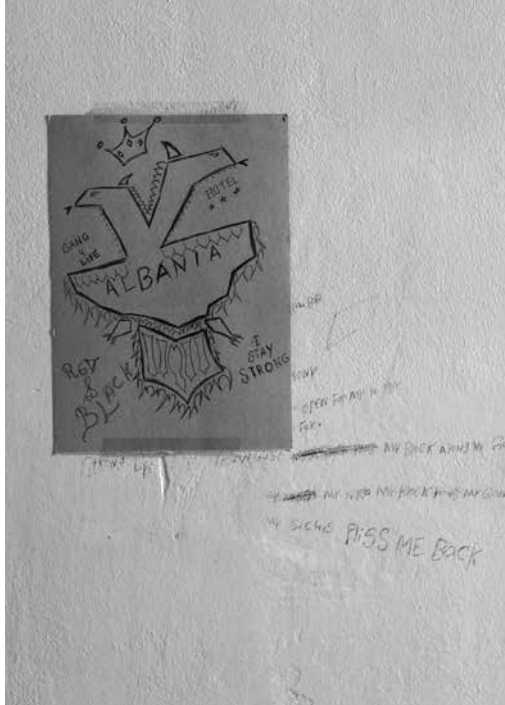


OF



OF

E, U



OF



OF



U



U

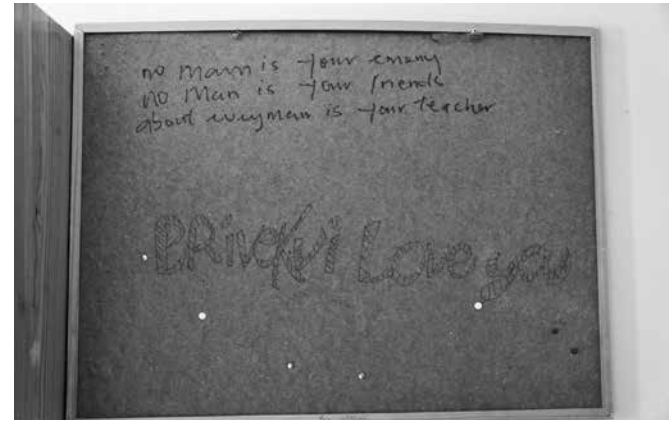
E, U



OF



OF



U



U



U



OF

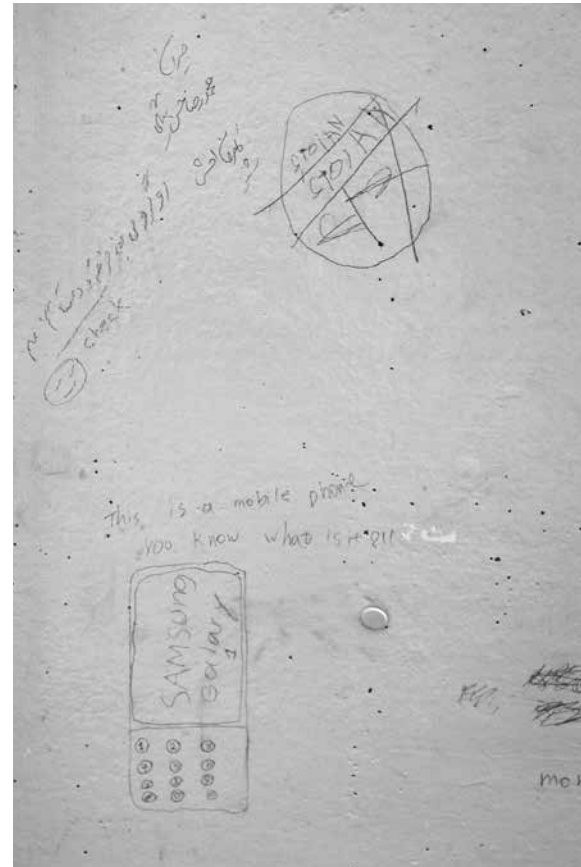
E, U



OF



U

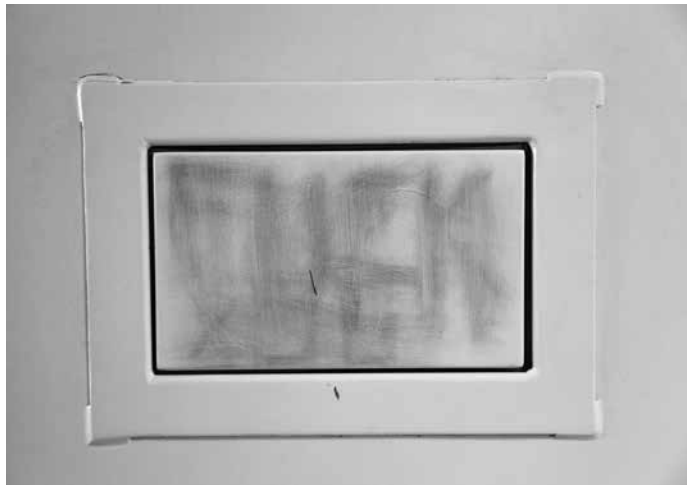


OF



OF

E, U



OF



OF



U

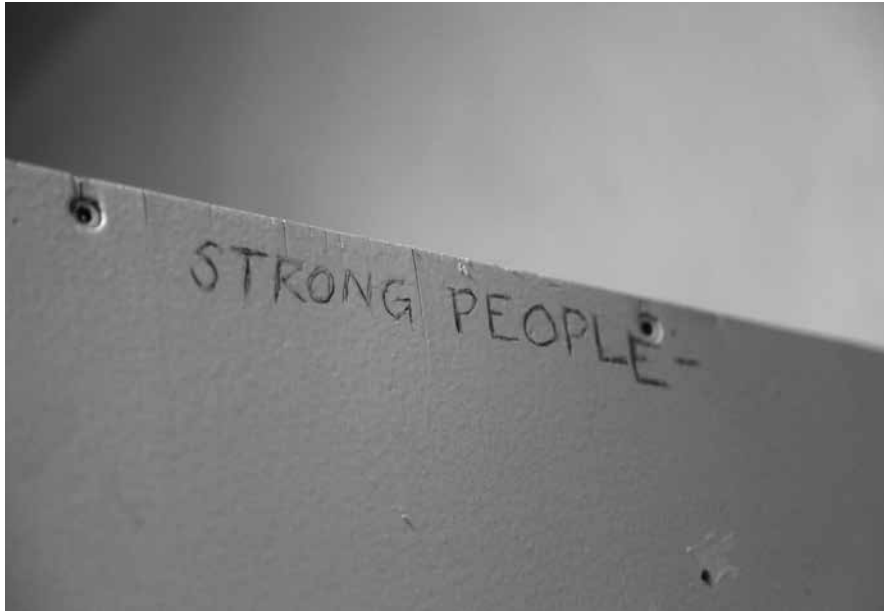


OF



OF

E, U



OF



OF



OF

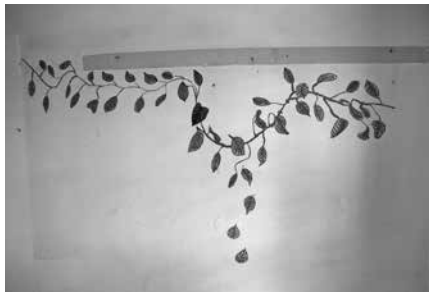


OF

E, U



U



U



U



U

E, U



U



U



U

Indeks

Index

NO

EN

E

E

Verk	Størrelse	Materiale	Side	Work	Size	Material	Page
Betongvegg i sluse				Concrete wall in corridor			
E1	8 × 5 cm	Støpt bronse	040	E1	8 × 5 cm	Bronze cast	040
E2	8 × 6 cm	Støpt bronse	042	E2	8 × 6 cm	Bronze cast	042
E3	10 × 7,5 cm	Støpt bronse	044	E3	10 × 7,5 cm	Bronze cast	044
E4	10 × 7,5 cm	Støpt bronse	046	E4	10 × 7,5 cm	Bronze cast	046
E5	7,5 × 21 cm	Støpt bronse	048	E5	7,5 × 21 cm	Bronze cast	048
E6	18 × 11,5 cm	Støpt bronse	050	E6	18 × 11,5 cm	Bronze cast	050
E7	8 × 6,3 cm	Støpt bronse	052	E7	8 × 6,3 cm	Bronze cast	052
E8	3,5 × 16,5 cm	Støpt bronse	054	E8	3,5 × 16,5 cm	Bronze cast	054
E9	10 × 7,5 cm	Støpt bronse	056	E9	10 × 7,5 cm	Bronze cast	056
E10	7,5 × 7 cm	Støpt bronse	058	E10	7,5 × 7 cm	Bronze cast	058
E11	13 × 16,5 cm	Støpt bronse	060	E11	13 × 16,5 cm	Bronze cast	060
E12	8,5 × 5,8 cm	Støpt bronse	062	E12	8,5 × 5,8 cm	Bronze cast	062
E13	3 × 3 cm	Støpt bronse	064	E13	3 × 3 cm	Bronze cast	064
E14	4,5 × 6 cm	Støpt bronse	066	E14	4,5 × 6 cm	Bronze cast	066
E15	6,2 × 11,5 cm	Støpt bronse	068	E15	6,2 × 11,5 cm	Bronze cast	068
E16	15 × 11,5 cm	Støpt bronse	070	E16	15 × 11,5 cm	Bronze cast	070
E17	7 × 9 cm	Støpt bronse	072	E17	7 × 9 cm	Bronze cast	072
E18	16,5 × 11 cm	Støpt bronse	074	E18	16,5 × 11 cm	Bronze cast	074
E19	16,5 × 9 cm	Støpt bronse	076	E19	16,5 × 9 cm	Bronze cast	076
E20	10,5 × 9 cm	Støpt bronse	078	E20	10,5 × 9 cm	Bronze cast	078
E21	10 × 6 cm	Støpt bronse	080	E21	10 × 6 cm	Bronze cast	080
E22	12,5 × 13,5 cm	Støpt bronse	082	E22	12,5 × 13,5 cm	Bronze cast	082
E23	9,5 × 7 cm	Støpt bronse	084	E23	9,5 × 7 cm	Bronze cast	084
E24	7,3 × 5 cm	Støpt bronse	086	E24	7,3 × 5 cm	Bronze cast	086
E25	14 × 5,5 cm	Støpt bronse	088	E25	14 × 5,5 cm	Bronze cast	088
E26	7,5 × 17 cm	Støpt bronse	090	E26	7,5 × 17 cm	Bronze cast	090
E27	16,5 × 7,5 cm	Støpt bronse	092	E27	16,5 × 7,5 cm	Bronze cast	092
E28	7,3 × 5 cm	Støpt bronse	094	E28	7,3 × 5 cm	Bronze cast	094
E29	4,5 × 13,4 cm	Støpt bronse	096	E29	4,5 × 13,4 cm	Bronze cast	096
Inngang, betongvegg				Prison entrance, concrete wall			
E30	3,4 × 5,2 cm	Støpt bronse	098	E30	3,4 × 5,2 cm	Bronze cast	098

Luftegård 1				Exercise Yard 1			
Verk	Størrelse	Materiale	Side	Work	Size	Material	Page
E31	6 x 14,5 cm	Støpt bronse	100	E31	6 x 14,5 cm	Bronze cast	100
Mottak, knutepunkt				Intake hub			
E32	6,5 x 7 cm	Støpt bronse	102	E32	6,5 x 7 cm	Bronze cast	102
E33	3 x 3 cm	Støpt bronse	104	E33	3 x 3 cm	Bronze cast	104
E34	3,5 x 3,5 cm	Støpt bronse	106	E34	3,5 x 3,5 cm	Bronze cast	106
Stjernebygg				Star Building			
E35	4,5 x 4,5 cm	Støpt bronse	108	E35	4,5 x 4,5 cm	Bronze cast	108
E36	6 x 5 cm	Støpt bronse	110	E36	6 x 5 cm	Bronze cast	110
E37	4,5 x 4 cm	Støpt bronse	112	E37	4,5 x 4 cm	Bronze cast	112
E38	4,5 x 5,5 cm	Støpt bronse	114	E38	4,5 x 5,5 cm	Bronze cast	114
Luftegård 2				Exercise Yard 2			
E39	20 x 9,5 cm	Støpt bronse	116	E39	20 x 9,5 cm	Bronze cast	116
Inngang, betongvegg				Entrance, concrete wall			
E40	10 x 22 cm	Støpt bronse	118	E40	10 x 22 cm	Bronze cast	118
Stjernebygg				Star Building			
E41	10 x 22 cm	Støpt bronse	120	E41	10 x 22 cm	Bronze cast	120
Luftegård 1				Exercise Yard 1			
E42	180 x 200 cm	3-lags varmekabler Støpt i betong	122	E42	180 x 200 cm	3-layer heating cables Cast in concrete	122
Kulvert				Foot tunnel			
U1	6 x 4,5 cm	Støpt bronse	136	U1	6 x 4,5 cm	Bronze cast	136
U2	9,5 x 9,5 cm	Støpt bronse	138	U2	9,5 x 9,5 cm	Bronze cast	138
U3	10,5 x 14,5 cm	Støpt bronse	140	U3	10,5 x 14,5 cm	Bronze cast	140
U4	9,5 x 7 cm	Støpt bronse	142	U4	9,5 x 7 cm	Bronze cast	142
U5	8 x 10 cm	Støpt bronse	144	U5	8 x 10 cm	Bronze cast	144
U6	3,5 x 3,3 cm	Støpt bronse	146	U6	3,5 x 3,3 cm	Bronze cast	146
U7	9,5 x 8,5 cm	Støpt bronse	148	U7	9,5 x 8,5 cm	Bronze cast	148
U8	8,5 x 8 cm	Støpt bronse	150	U8	8,5 x 8 cm	Bronze cast	150
U9	8,5 x 10 cm	Støpt bronse	152	U9	8,5 x 10 cm	Bronze cast	152
U10	5 x 4,5 cm	Støpt bronse	154	U10	5 x 4,5 cm	Bronze cast	154
U11	10,5 x 14,5 cm	Støpt bronse	156	U11	10,5 x 14,5 cm	Bronze cast	156
U12	11 x 8 cm	Støpt bronse	158	U12	11 x 8 cm	Bronze cast	158

U13	9,5 x 12,5 cm	Støpt bronse	160	U13	9,5 x 12,5 cm	Bronze cast	160
U14	7,5 x 8 cm	Støpt bronse	162	U14	7,5 x 8 cm	Bronze cast	162
U15	5 x 5,5 cm	Støpt bronse	164	U15	5 x 5,5 cm	Bronze cast	164
U16	7,5 x 7,5 cm	Støpt bronse	166	U16	7,5 x 7,5 cm	Bronze cast	166
Frimerket				The Stamp			
U17	9,5 x 7 cm	Støpt bronse	168	U17	9,5 x 7 cm	Bronze cast	168
Luftegård mottak				Exercise Yard intake			
U18	5,5 x 12,5 cm	Støpt bronse	170	U18	5,5 x 12,5 cm	Bronze cast	170
Utenfor bibliotek og butikk				Outside library and store			
U19	18 x 9 cm	Støpt bronse	172	U19	18 x 9 cm	Bronze cast	172
U20	8,5 x 10 cm	Støpt bronse	174	U20	8,5 x 10 cm	Bronze cast	174
U21	10 x 4,5 cm	Støpt bronse	176	U21	10 x 4,5 cm	Bronze cast	176
U22	4 x 6 cm	Støpt bronse	178	U22	4 x 6 cm	Bronze cast	178
U23	6,5 x 7 cm	Støpt bronse	180	U23	6,5 x 7 cm	Bronze cast	180
Zulu				Zulu			
U24	4,7 x 7 cm	Støpt bronse	182	U24	4,7 x 7 cm	Bronze cast	182
Luftegård				Exercise Yard			
U25	5 x 6 cm	Støpt bronse	184	U25	5 x 6 cm	Bronze cast	184
Kulvert til post 4				Foot tunnel to Unit 4			
U26	6,5 x 9 cm	Støpt bronse	186	U26	6,5 x 9 cm	Bronze cast	186
U27	64 x 59 cm	Støpt bronse	188	U27	64 x 59 cm	Bronze cast	188
U28	13 x 12 cm	Støpt bronse	190	U28	13 x 12 cm	Bronze cast	190
U29	13,5 x 18 cm	Støpt bronse	192	U29	13,5 x 18 cm	Bronze cast	192
Kulvert til besøksavdeling				Foot tunnel to Visiting Department			
U30	6,1 x 8 cm	Støpt bronse	194	U30	6,1 x 8 cm	Bronze cast	194
U31	26 x 10 cm	Støpt bronse	196	U31	26 x 10 cm	Bronze cast	196
U32	8 x 16,5 cm	Støpt bronse	198	U32	8 x 16,5 cm	Bronze cast	198
U33	11 x 60 cm	Støpt bronse	200	U33	11 x 60 cm	Bronze cast	200
U34	8,5 x 3,8 cm	Støpt bronse	202	U34	8,5 x 3,8 cm	Bronze cast	202
Luftegård				Exercise Yard			
U35	180 x 200 cm	3-lags varmekabler Støpt i betong	204	U35	180 x 200 cm	3-layer heating cables Cast in concrete	204

KOLOFON COLOPHON

Tekstbidrag: Texts by: Haagi Abdim, Mantas Bagacijnkos, Marius Groth, Benjamin Larsen Lipski, Tommy, Monsternetverket ved Sara Orning og Ingvil Hellstrand.

Av et opplag på 1000 bøker, vil 300 ha en DVD inkludert i en lomme bakerst i boken.

Disse bøkene utplasseres på cellene på Ullersmo og Eidsberg.

300 copies, by a total of 1000, will have a DVD attached in the back end of this book.

These copies will be placed inside the Prison cells at Ullersmo and Eidsberg.

Til filmen har disse bidratt:

Film contributions:

Haagi Abdim, Mantas Bagacijnkos, Marius Groth, Benjamin Larsen Lipski, Jatt, Tommy, Claudiu, M, Jørn, Brynjar Åbel Bandlien, Astrid Skumsrud Johansen, Elisabeth Nessel, Alf Lund Godbolt, Marte Vold, Stig Tonheim og Andreas Lindberg Svensson.

Takk til: Thank you: Jimmy, Tommy Ø, Per Erik, Umit og øvrige innsatte på Eidsberg og Ullersmo. Kjetil Kristiansen, Laila Stubrud, Simen Rem, Eivind Kittilsen, Leif Arne Røsand, Stein Tore Kopperud, Bjørn R. Haugen og ansatte ved Eidsberg, Ullersmo og Oslo Fengsel som har låst opp og igjen dører. Ida Falck Øien for research. Linda Lerseth og Kristiania Kunst- & Metalstøberi AS for godt håndverk, Germain Ngoma, Susanne Winterling og Stine Hebert ved Kunsthøgskolen i Oslo.

Kunstner: Artist: Liv Bugge

Redaktører: Editors: Liv Bugge, Elin Maria Olaussen og Karen Christine Tandberg

Design: Carl Gürgens

Trykk: Print: Livonia Print

Papir: Paper: Munken Pure Rough 90g, Arctic Silk 100g, Geltex 115g

Fotografier av: Photos by: Istvan Virag / Liv Bugge

Bildebehandling: Photo editing: Norbert Dietsche (perfektbild.de)

Engelsk språkvask og oversettelse:

English edit and translation:

Fidotext

Norsk språkvask: Norwegian edit: Thomas Reinertsen Berg

Opplag: Copies: 1000

Utgiver: Publisher: KORO, 2018

ISBN: 978-82-93033-16-5

Distribusjon: Distribution: Torpedo Press (kontakt@torpedobok.no)

Overskudd ved salg av boken går til organisasjonen WayBack.

The surplus of the book will be donated to WayBack.

Ullersmo og Eidsberg – To fengsler

Ullersmo and Eidsberg – Two Prisons

Kunstner: Artist: Liv Bugge

Kuratorer: Curators: Elin Maria Olaussen og Karen Christine Tandberg

Prosjektansvarlig i KORO:

Project manager KORO:

Nora Ceciliedatter Nerdrum

Mottakerrepresentanter:

Host representatives:

Leif Arne Røsand (Kriminalomsorgen Ullersmo),

Stein Tore Kopperud (Kriminalomsorgen Eidsberg)

Statsbygg: Stefan Sjøholt-Hawkins, Øystein Tandberg, Arne Walaas, Line Woxen

Arkitekt: Architects: Letnes arkitektkontor

Det kunstneriske arbeidet er gjort i samarbeid med Kunsthøgskolen i Oslo.

The artistic work is done in collaboration with Oslo National Academy of the Arts.

KORO

KUNST I OFFENTLIGE ROM / PUBLIC ART NORWAY

*To accept theirs, to make it mine,
to wish it for myself.*

I samarbeid med Benjamin, Claudiu, Haagi, Jatt, Jimmy, Jørn, M, Mantas, Marius, Per Erik, Tommy og Umit og alle de tidligere innsatte som har bidratt til dette kunstverket med sine små og store merker.

Made in collaboration with Benjamin, Claudiu, Haagi, Jatt, Jimmy, Jørn, M, Mantas, Marius, Per Erik, Tommy and Umit and all the former inmates who have contributed to this work by making their marks, large and small.